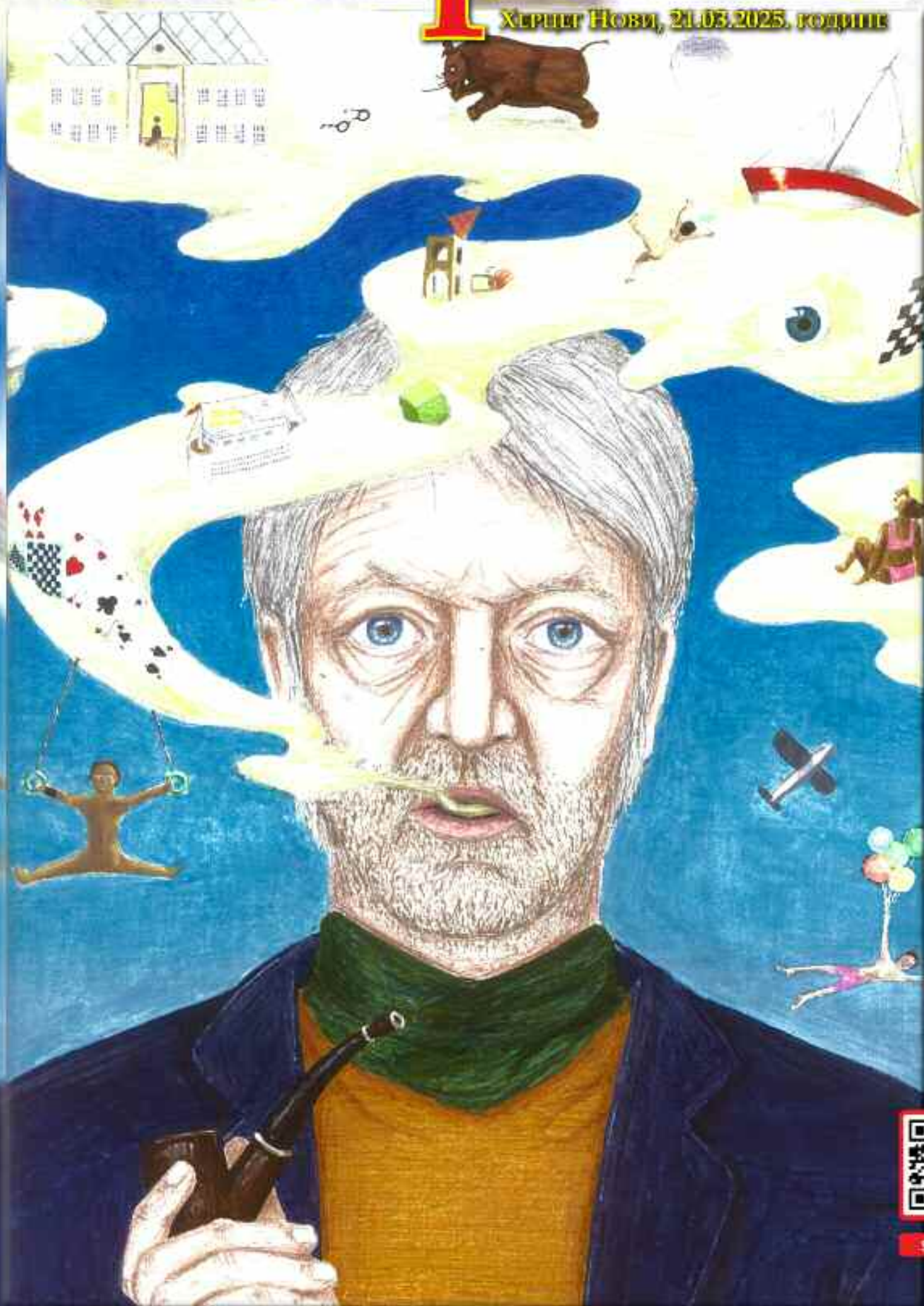

ISSN 1820-071-X

Искра 66

Лист ЈУ СМШ „ИВАН ГОРАН КОВАЧИЋ“

ХЕРЦЕГ НОВИ, 21.03.2025. ГОДИНЕ

SCAN ME!

Поштовани читаоци

Након бројних изазова и тешких ситуација које смо заједно, као колектив, прошли у 2024. години, дочекујемо још један рођендан наше школе.

У периоду од два мјесеца (14.2.-13.4.2024) у којем су на школски мејл константно стизале поруке пријетеће садржине, показали смо слогу и били високо професионални. Заједно, уз подршку Центра безбједности Херцег Нови, Савјета родитеља и Школског одбора, али и ученика који су били разумни и сарадљиви, издржали смо све те, нимало лаке, ситуације. Из тог искушења, сви смо изашли бољи и јачи.

Наставили смо да унапређујемо инфраструктуру школе, опремамо кабинете, градимо још боље међуљудске односе. Реализовали смо различите пројекте који су усмјерени на јачање омладинске политике и размјене ученика, уз велику подршку Општине Херцег Нови, а посебно Секретаријата за културу и образовање.

Због одличне сарадње са локалном заједницом, ученици су дио свих културних и умјетничких манифестација. Привредници града дају нам пуну подршку па ђаци из чак 11 различитих стручних смјерова, обављају практичну наставу у бројним објектима.

Захваљујемо се РТХН која је омогућила ђацима да имају своју емисију У ђиру младости у којој се баве темама и питањима која интересују младе. Такође, снажну подршку за промоцију ученика добили смо од госпође Раде Ђаковић и Новског портала који с посебном пажњом прате наше ђаке бастадуре.

Школа смо која његује сарадњу и са међународним партнерима, па су наши ђаци, кроз Дебатни клуб, стигли чак и до Јапана. А у оквиру обиљежавања Дана Интеррег сарадње, угостили смо Министрицу европских послова госпођу Маиду Горчевић, као и представнике Министарства просвјете. Том приликом донирано нам је 16 латптопова и ТВ, а све у циљу унапређења услова за рад.

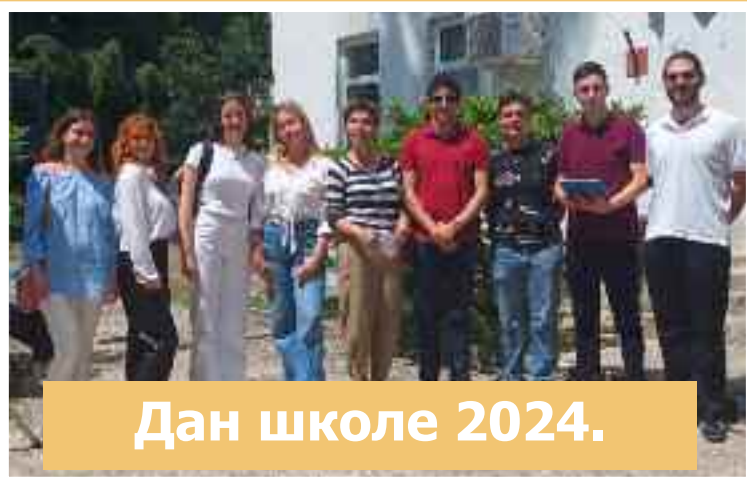
Јавну захвалност изражавамо и према нашем суграђанину Крсту Спаићу који нам је омогућио софтвере за обављање практичне наставе из области рачуноводства.

Као директорица школе, посебно похваљујем Ученички парламент који сам предузима иницијативе на пољу образовања и омладинске политике.

Активно учествују и у Еко одбору па смо као школа, а уз подршку Министарства просвјете, науке и иновација, добили вриједну донацију од Алтер модус банке у виду рециклматa.

У жељи и намјери да наши ђаци активно учествују у културном и умјетничком животу Општине, да развијају сарадњу са вршњацима из Европе и свијета, да доказују своје вјештине из бесједништва, јавног наступа и дебате те да промовишу знање, пријатељство, толеранцију и пристојност, честитам Дан школе ученицима, родитељима, сарадницима и мојим уваженим колегама.

Љиљана Карановић, директорица школе

Дан школе 2024.

Друго полугодиште, школске 2023/2024. године, било је бурно за новске ученике, професоре и родитеље. Бројне редовне активности, као и нови планови, били су нарушени новонасталим ситуацијама. Нечији неукусни поступци унијели су неизвјесност у ходнике и учионице. Моћ брзине и скривености података на интернету узела је данак и онеспособила спроводиоце закона да нам са леђа скину терет (хвала Богу лажних) дојава о бомбама. Не знам да ли нам је на понос, али, иако су и друге школе спорадично до-

бијале дојаве, ми смо убједљиво и у континуитету водили! Дојаве и присуство полиције у дворишту и у школи оправдано су донијели страх и непријатност ученицима, али страх који се јави на часу током испитивања, а на следећем магично нестаје, то је прави феномен, али и занимљива успомена на тај период! Традиционални, свечани начин обиљежавања Дана школе у Дворани парк, нажалост није могао бити одржан. Свакако да један овакав повод у својој сржи неће омести тренутна збивања. Лист Искра успјешно је креиран и дистрибуиран, а 10. мај 2024. године изабран је да се, на својеврстан начин, у дворишту Школе обиљежи њен дан. Наши истакнути ученици - глумци су на забаван, сатиричан и поучан начин, уз музику, препознавање пјесама и рецитовање текстова познатих рок хитова, приказали наизглед смијешну, али и трагичну разлику у музици некад и данас. Циљ је био приказати вриједности кроз свима познате текстове квалитетне музике. Музика тог дана нас је вратила у веселије, редовније токове школског живота, а опет нас опоменула да се запитамо и размислимо о убрзаном нестајању вриједности из наше свакодневице.

Бивши уредник, сада студент, Павле Ђуровић

Милица Глушац

Студирам биотехнологију на Универзитету у Падови. Тренутно сам трећа година. Предавања су динамична и градиво изазовно, али уз добру организацију све је изводљиво. За већину предмета имамо и практичну наставу у добро опремљеним лабораторијама. Факултет ми пружа прилику да истражујем оно што ме занима и усавршавам се у овој области. Такође, поред обавезних предавања имамо доста прилика да учествујемо, као студенти, у разним другим активностима. Жељела сам да што више искористим све те прилике па сам, током друге године факултета, волонтирала у лабораторији биофизике, молекуларне и ћелијске

физиологије. То искуство ми је много помогло да боље схватим своја интересовања. Тренутно сам у тиму МУТАНС са студентима са разних факултета природних наука и заједно спремамо занимљив и захтјеван пројекат за такмичење из синтетичке биологије, IGEM (International Genetically Engineered Machine) у Паризу. У склопу овога имамо много рада у лабораторији али одржавамо и часове едукације по школама и другим факултетима како би приближили синтетичку биологију различитим узрастима и професијама. Нови град и окружење донијели су ми нова значајна познанства, како приватно тако и

професионално, која сматрам изузетно важним за даљи развој каријере. Школа и град у којем сам одрасла су били важан дио мог пута и захвална сам на свим приликама које сам имала током мог одрастања у Херцег Новом.

ЋАЦИ ГЕНЕРАЦИЈЕ НА СТУДИЈАМА

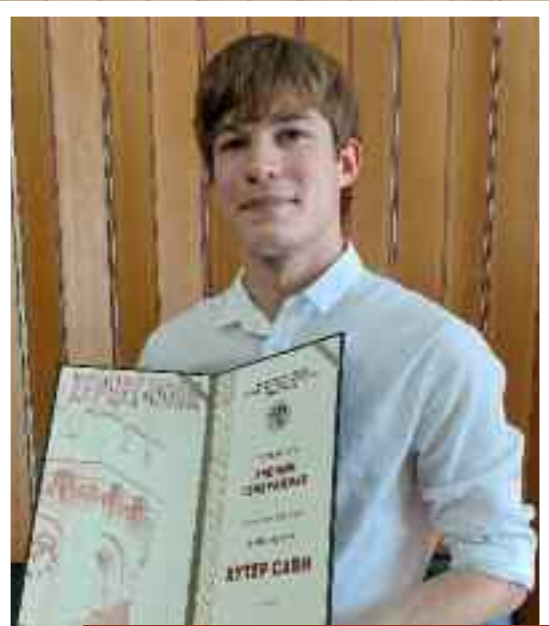

Још од средње школе знала сам да желим спојити љубав према путовањима и истраживању с квалитетним образовањем. Похађала сам туристичку школу, где сам имала прилику судјеловати у Ерасмус програмима који су ме одвели у Грчку и Мађарску. Ова искуства су ми проширила видике, омогућила ми да упознам различите културе и стекнем нова знања из туризма и угоститељства. Ипак, када је дошао тренутак за одабир

Валерија Бенуси

факултета, одлучила сам се за потпуно нови изазов – студиј науке у Дубровнику. Поморство ме одувијек привлачило, а Дубровник, са својом богатом поморском традицијом, чинио се као савршено мјесто за почетак тог пута. Студиј науке изузетно је захтјеван, посебно због стручних предмета који су кључни за будућу каријеру. Управо због тога, прве три године нисам имала прилику судјеловати у Ерасмус програмима – ниједан испит не би ми био признат, што би значило продужење студија. Иако ми је то у почетку било тешко прихватити, знала сам да морам остати фокусирана на своје образовање и завршити кључне предмете како бих стекла потребна знања и вјештине. Данас, када сам већ прошла велик дио студија, могу рећи да нисам пожалила своју одлуку. Студиј ми је пружио не само теоријска знања, већ и практичне вјештине које ће ми бити од велике користи у

будућој каријери. Свакодневно учим о навигацији, поморским законима, технологијама и свему што је потребно за рад у овом динамичном сектору. Иако су Ерасмус искуства у средњој школи била драгоцјена и вољела бих да сам имала прилику наставити с међународним размјенама и тијеком факултета, свјесна сам да сваки пут има своје изазове и приоритете. Међутим, сада када се ближим завршетку основних студија, планирам уписати мастер студије и искористити прилику за одлазак на размјену. Сматрам да ће ми то омогућити додатно усавршавање и стицање међународног искуства које ће ми користити у будућој каријери у поморству. Моје образовање обликовало ме у особу која не одустаје лако и која је спремна суочити се с изазовима, а вјерујем да ће ми знања и искуства стечена на мастер студијама отворити још више прилика у овом узбудљивом и динамичном сектору.

ЂАК ГЕНЕРАЦИЈЕ
Сава Хутер,
ученик гимназије!

16. јуна, директорица Љиљана Карановић, у Свечаној сали школе, уручила је награде и дипломе Луча за школску 2023/2024. годину.

Пожељела је матурантима, будућим студентима, све најљепше у животу а потом и да озбиљно и вриједно раде на остваривању својих циљева. У конкуренцији за Ђака генерације имали смо три веома успјешна ученика који су дали допринос, сваки у својој области, и допринијели унапређењу школе и са поносом истичемо њихова имена: Сава Хутер у природним наукама освајао значајна мјеста на Државним такмичењима, Андреј Воучко постигао успјехе на Државним такмичењима из енглеског језика и Павле Ђуровић, веома свестран, осим што је показао да је одличан организатор као предсједник Ученичког парламента, учествовао је у бројним наставним и ваннаставним активностима, био главни уредник школског листа и освајао значајна мјеста на Државним такмичењима.

Колектив школе честита свим награђеним ученицима и жели им успјешан наставак школовања!

Добитници дипломе Луча за школску 2023/2024. годину

ДОБИТНИЦИ ДИПЛОМЕ ЛУЧА 1:

Ђуровић Павле
Иванов Марк
Воучко Андреј
Михајловић Хелена

ДОБИТНИЦИ ДИПЛОМЕ ЛУЧА 2:

Ранђеловић Ана
Иванишевић Јана
Терзић Вања
Ѓушић Ања
Перовић Вања
Роговић Хелена
Грковић Јелена
Бован Милица
Ковачевић Светлана
Јанчић Јована
Кипераш Анастасија
Дабарчић Милица
Мишељић Теодора

Вукаловић Василиса
Гудељевић Нађа
Симовић Крсто
Капор Јелена
Јанковић Андреј
Боснић Ксенија
Симић Теодора
Бошњаковић Инес
Бошњаковић Миа
Вучетић Исидора
Тугеџић Ивона
Ивановић Теодора
Зуковић Бојана

Државно такмичење:

Душан Рељић, IБ

3. мјесто из математике

Андрија Вучетић, IVБ

4. мјесто из енглеског језика

Инес Петковић, IIIту

4. мјесто из енглеског језика

Дуња Вучуровић, IIIа

4. мјесто из енглеског језика

Ева Поликуткина, IIа

4. мјесто из француског језика

ЧЕСТИТАМО!

Они су сјајан тим, наше школе, који брине о чистоћи и функционалности школе. Њих седам заједно са Бањом и Неном су заслужни што школа функционише и поред бројних проблема, с обзиром на старост установе. Хвала вам што бринете да у чистим учионицама учимо нове лекције, да нам буде удобно и топло, хвала вам на осмјесима и шали а и на разумјевању за наше несташлуке и немарност, знајте да не желимо да вас увриједимо. Ви сте веома важан дио живота школе, тим из позадине, који омогућава квалитетан и континуиран процес наставе.

Која је тежина вашег посла?

Посао је захтјеван, школа је велика па има доста посла-учионице, ходници, тоалети, све треба бити чисто и уредно. Свакодневно одржавање тражи труд и посвећеност, али уз добру организацију, све се може постићи. Оно што овај посао чини посебним јесте сарадња с нашом дивном ђецом. Ђеца уносе веселе у школу и често нас изненаде лијепом ријечју или осмијехом. Све у свему, посао је динамичан и занимљив, иако је физички захтјеван.

Шта мисле професори и ђаци о људима који брину о чистоћи и функционалности школе:

Јелена Стаменовић, професорица - Sono meravigliose e bellissime. Sono sempre con il sorriso e quando sono presenti tutto è aposto.

Данијела Жижкић, професорица - То су наше домаћице, од којих пуно тога зависи, не само хигијена него и много других ствари. Ми их сви много волимо и значе нам. Треба мало више

Техничка служба

рачуна да водимо о њима, оне довољно брину о нама.

Катарина Банићевић, ученица -Хигијеничарке у нашој школи су нам веома важне. Оне брину да наше учионице увијек буду чисте, да ходници не буду прљави и клизави, и да нам тоалети буду уредни и хигијенски. Наше хигијеничарке су увијек љубазне и драге. Кад видимо колико се труде, схватимо колико је њихов посао важан. Зато смо им захвални и цијенимо оно што раде за нас.

Хана Ракочевић, IIa

Уводна ријеч

Поштовани читаоци, за вас смо припремили 66. број школског листа „Искра“.

Чланови редакције и професори Дијана Рогановић и Љубомир Љубисављевић су се потрудили да вам на страницама овогодишњег листа предоче све значајно што се дешавало од прошлогодишњег Дана школе до овог сада. Читајте, откријте и уживајте!

Захваљујемо свим ученицима и професорима који су сарађивали на изради листа а посебно професору Марију Шимићу, и његовом техничком умијећу, на сређивању страница листа.

**ЧЕСТИТАМО ДАН ШКОЛЕ УЧЕНИЦИМА,
ПРОФЕСОРИМА И СВИМ ЗАПОСЛЕНИМА!**

Редакција:

Главни уредник:

Софија Вујичић, IVб

Насловна страна:

Тамара Андрић, IIIгр

Чланови редакције:

Андреа Пророчић, IVб

Владана Илић, IVa

Марија Самарџић, IVb

Хана Куљић, IIIб

Анђела Вујичић, IIIб

Хана Ракочевић, IIa

Христина Грбо, IIa

Јелена Мандић, IIa

Марија Пиштало, IIa

Миa Бановић, Ia

Ведрана Шимрак, Ia

Добро дошли у школску библиотеку!

У школској библиотеци поред лектира, можете позајмити и неки од савремених, актуелних наслова забавне књижевности, стручну литературу из различитих области знања, као и драгоцене, илустроване енциклопедије и монографије. Љубитељи читања на енглеском, руском језику овдје могу позајмљивати романи. Можете узети уџбенике на реверс, али и поклонити библиотеци оне који вам не требају, на крају школске године. У библиотеци можете организовати израду плаката и других групних пројеката, можете се окупљати у оквиру читалачког клуба са вршњацима, разговарати о прочитаном дјелу, такмичити се путем квизова, дебата, учествовати на радионицама или предавањима. Ако желите предахнути од

школских обавеза између или после часова, прелистати занимљив часопис или учити и радити домаћи у миру и тишини, библиотека је право мјесто за вас! За потребе истраживачких задатака можете се слободно обратити библиотекарки за помоћ у претрази информација у књижном фонду или базама података електронских библиотека и образовних платформи. Ако желите препоруку за читање можете је добити сходно вашим интересовањима.

Нека школска библиотека буде мјесто гдје радо долазите свакога дана!

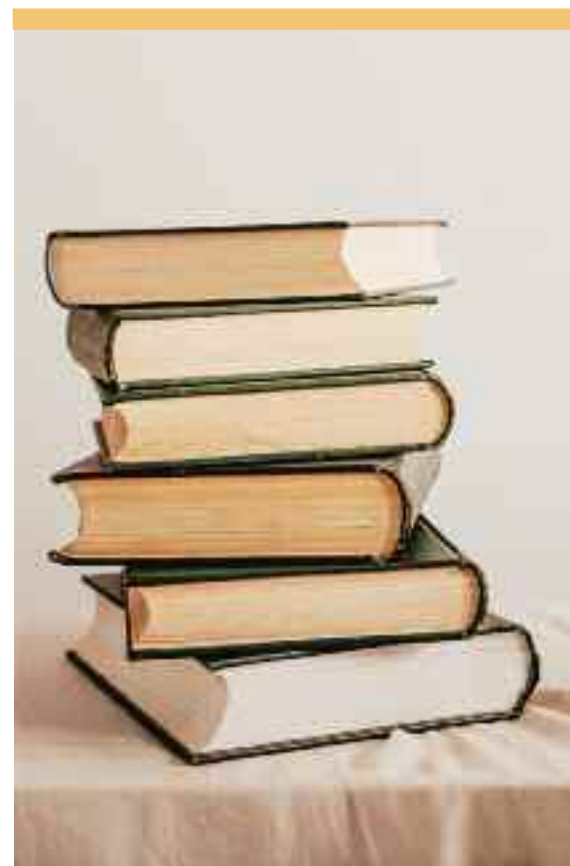
Драгана Вуковић, библиотекар

КЊИЖЕВНЕ НАГРАДЕ ЗА 2024. ГОДИНУ

Нобелову награду за књижевност 2024. године добила је Јужнокорејска књижевница Хан Канг, која је и прва жена из Азије добитница Нобелове награде. У образложењу своје одлуке Нобелов комитет наводи: „Стилски израз ове ауторке истиче се због интензивне поетске прозе која се директно сусреће са историјским траумама, уједно разоткривајући рањивост људског живота“. Њена најпознатија дјела *Vegetariјанка*, *Људска дјела*, *Human acts* и *Бијела књига* препознатљива су по томе што спајају поетичност, мрачну интроспекцију и сложене ликовне. Широј читалачкој публици Хан Канг је позната по роману *Vegetariјанка* за који је добила Букерову награду 2016. У средишту радње овог романа налази се Јонг-хе, жена која одлучује да постане вегетаријанка, услед чега њен живот постаје права ноћна мора с бројним посљедицама. Кроз ову причу, Хан Канг истражује

теме друштвених очекивања, породичних односа и контроле тијела. Роман можете наћи у Градској библиотеци Херцег Нови.

Добитник НИН-ове награде за најбољи роман објављен у 2024. години је Маринко Арсић Ивков за роман који умјесто пуног имена, има скраћеницу НГДЛ („Не дајте голубу да лети“). По образложењу жирија: „Победнички роман „НГДЛ“ већ у свом необичном наслову тражи да се промени перспектива из које се уметнички обликује историјска грађа деведесетих година прошлог века. Основни поетички угао овог романа припада дугој традицији комичног романа каквог је у српској књижевности било мало. Елементима ведро хумора са смислом за цинизам и сарказам, понекад урнебесно, гротескно, овај роман доноси још један важан аспект савремене српске књижевности“.

Међународни дан књиге и ауторских права

Поводом Свјетског дана књиге и ауторских права, 23. априла, Градска библиотека и читаоница Херцег Нови у сарадњи са нашом школом организовала је традиционални литерарни конкурс „Отвори књигу, отвори свијет“. Теме: „Не мјере се људи пећу, већ срцем и памећу“ и „Нека ме не буде кад будем престао да волим, јер тада од мене не би остало ништа...“ подсјетиле су нас да је прошло 200 година од рођења Стјепана Митрова Љубише и 90 година од рођења али и 30 година од смрти Витомира Вита Николића. Црногорски великани, љепотом своје ријечи, надахнули су наше ученике да снагом своје мисли одговоре на

задате теме.

Трочлани жири у саставу: професор Љубомир Љубисављевић, професорица Данијела Гудељевић и библиотекарка Весна Драгићевић прегледали су 38 радова и једногласно одлучили:

- Прва награда, **Јакша Рогановић**, IVa – ментор професорица Дијана Рогановић
- Друга награда, **Ксенија Боснић**, IVb – ментор професорица Данијела Гудељевић
- Трећа награда, **Софија Вујичић**, IIIb – ментор професор Љубомир Љубисављевић

Ђаци и Колектив школе желе срећан одлазак у пензију

професору Ранку Шабановићу и Весни Драгићевић, библиотекарки!

У Старом Риму, изнад сваке библиотеке стајао је натпис: „Болница за душу.“ Овом мишљу, Маргарет Јурсенар, је почела разговор с посебном емоцијом моја саговорница, школска библиотекарка, Весна Драгићевић. Питала сам је о утисцима дугогодишњег рада, шта ће јој остати у сјећању и на шта је поносна?

„У школској библиотеци сам провела 25 дивних година, дочекала и испратила толике генерације. Заувијек ћу памтити мирис књига, помијешан са мирисом прве јутарње кафе и жагор ученика око мене. Наша библиотека никада није била само мјесто тишине и читања – била је причаоница, исповједоница, склониште од кише, мјесто гдје су се сушиле јакне и чували кишобрани.

Ту су се проводили изгубљени часови, слагале стотине књига, али прије свега, ту су се градили односи и љубав према писаној ријечи. Морам истаћи да смо међу првима у земљи почели обиљежавати Међународни дан књиге у сарадњи са Градском библиотеком. Направили смо безброј плаката посвећених нобеловцима, припремали материјале за Дан матерњег језика и друге важне књижевне датуме. Желим да нагласим да је веома битно вољети свој посао као и ученике и да је то кључ срећног радног вијека.“

Хана Куљић, IIIb

Лијепо ми је било у школи, волио сам тај посао, али с временом дође до засићења, тако да сам отишао у пензију у прави час. Немам више жељу да радим тај посао, ни приватно, нити да ме школа зове да одрадим неки час. Одговара ми пензионерски живот, живим у кући и имам доста посла по кући, дворишту и окућници. Друштвени живот ми траје и даље, захваљујући спорту веома сам активан.

Ранко Шабановић, професор математике

DAN PRIRODNIH NAUKA

Posjeta Prirodno – matematičkom fakultetu

24.09.2024. godine, učenici naše škole, zajedno sa profesorima: Sašom Vuletić i Popović Jelenom, posjetili su Prirodno-matematički fakultet u Podgorici, koji je obilježio „Dan prirodnih nauka,” kroz niz radionica.

Učenici su imali priliku da prisustvuju sljedećim radionicama: svijet kičmenjaka (biolog detektiv), magična moć hemije, svijet insekata, biohemija (raznoliki svijet bioloških molekula), misteriozni svijet genetike i antropologije, biofabrika lijekova, botanika, mikrobilje, kopnene kornjače i njihove komšije, mikro avantura, tajni kodovi prirode (evolucija i adaptacije), i svijet fizike (centripetalna sila). Učenici su se vratili puni utisaka, jer je ovo bio veoma edukativan i zanimljiv dan za njih.

Izložba „Nikola Tesla – čovek iz budućnosti”

30.03.2024. učenici III i IV razreda gimnazije posjetili su izložbu „Nikola Tesla”, u Dvorani Park u Herceg Novom.

Kustos Sandra Bašić, održala je dvadesetominutno predavanje o životnom putu, ostvarenim (a i onim neostvarenim) otkrićima i patentima slavnog naučnika. Iako ne dugo, ovo predavanje je bilo veoma nadahnuto i potkrijepljeno vrijednim eksponatima: fotografijama, ali i sjajnim replikama uređaja koje je osmislio Nikola Tesla, a u čije functionisanje su se učenici uvjerali na licu mjesta. Ova putujuća izložba je rezultat predanog rada Muzeja Nikola Tesla iz Beograda, a to je sve dalo sjajan vizuelni pečat i omaž ovom naučniku svjetskog glasa.

Nakon predavanja, učenici su pojedinačno obišli eksponate, fotografisali se, a kao domaći zadatak imali su da napišu kratak esej o eksponatu koji im je ostavio najupečatljiviji lični utisak. Veoma srdačna Sandra, inače naša sugrađanka, radi kao kustos u Muzeju Starog kapetana „Miroslav Štumberger” u Baošićima, a to je ujedno bila i prilika da dogovorimo skoru posjetu ovom muzeju.

Dan dodjele Nobelove nagrade

09.12.2024. godine, učenici četvrtog razreda turističke škole, pod mentorstvom profesorice Tomović Olge, održali su javni čas povodom Dana Nobelove nagrade.

Prezentovali su značaj Nobelove nagrade za Mir.

Profesori i učenici škole su imali priliku da pogledaju učeničku prezentaciju kao i izlaganja učenika o značajnim temama kao što su „Ljudska prava” i „Nobelova nagrada za mir”. Istakli su da bi danas trebalo više pričati o ovakvim temama koje su od velikog značaja za čovječanstvo.

Učenici II i IV razreda gimnazije kao i II i III razreda zdravstvenog tehničara su 10.12.2024. godine obilježili Dan dodjele Nobelove nagrade, ogledima u holi škole pod mentorstvom profesora: hemije Saše Vuletić i Jelene Popović i profesora biologije Jovane Tatalović i Alena Lalovca.

Učenici su, na javnom času, kroz nekoliko zanimljivih eksperimenata približili prirodne nauke ostalim učenicima. Takođe, posjetioci su imali priliku da sami urade neki eksperiment.

Ove godine smo imali i saradnju sa lokalnom zajednicom. Učenici OŠ „Dašo Pavičić” su imali priliku da vide šta ih čeka nakon osnovnog obrazovanja.

IN MEMORIAM

Jovan Vavić

Plijenio je dobrotom i vedrinom, poseban kao čovjek, prijatelj i kolega, omiljeni profesor generacija srednjoškolaca. Svi ga pamtimo kao čovjeka velikog srca i čiste, blage duše koji nije skidao osmijeh sa lica. Krasila ga je jednostavnost, vedrina duha koju je prenosio na nas i uvijek je dan bio ljepši u društvu našeg Jova. U mladosti, član Hercegnovskog pozorišta, ostavio je neizbrisiv trag a posebno svojom prirodnošću, odnosom i poštovanjem koje je, uvijek, imao prema svima.

Milenko Živković

Mnogo je volio Goražde, gdje se rodio 1956. godine a onda je sticajem ratnih okolnosti, došao u Herceg Novi i naš kolektiv. Srećni smo što je bio dio nas, naš Milenko, odmjeren, topao, duhovit sa specifičnim humorom, koji je bez vike i galame, sa uvažavanjem kolega i učenika, rješavao probleme. Odlaskom u penziju, u januaru 2022. trebalo je da uživa sa svojom porodicom ali sudbina se poigrala i samo dvije godine kasnije 17. juna, ispratili smo Milenka na vječni počinak. Nedostajaće nam jer smo ga voljeli i poštovali a on je to zaslužio svojom skromnošću i ljudskom toplinom.

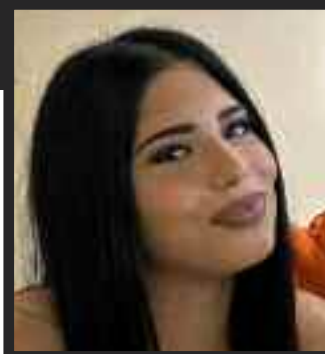

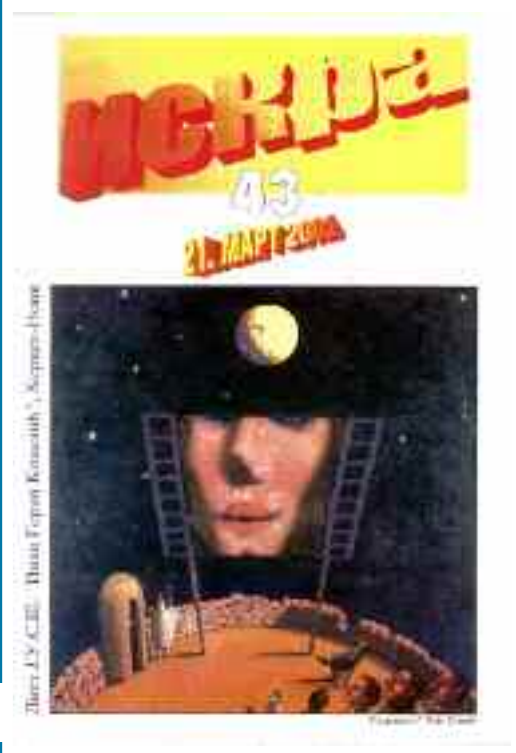
Dubravka Kraljević

Rođena je 1964. godine a napustila nas je 16. novembra 2024. Borila se s opakom bolešću koja je nadjačala onu njenu volju za životom. Tuga se uselila u srca njene porodice ali i u naša. Pamtićemo njenu veselost i spremnost da pomaže. Imala je potrebu da zaštiti učenike a oni su to znali i zbog toga su je voljeli i poštovali. Uvijek spremna da pravno odgovori na školski problem, vesela na zabavama i putovanjima, Dubravka je ostavila dubok trag kroz radni vijek, u našoj školi.

Vladana Mandić, učenica

Postoje trenuci kada čovjek zanižem...od šoka, bola, nevjerice... Divna djevojčice, mladosti lijepa, počivaj sa očima izvan svakog zla!

Vujičić Sofija, IVb

„Свемир протиче одмах поред мог прозора“

Ликовни радови ученика, наше школе, инспирисани дјелом нашег великог сликара Воја Станића (1924 – 2024).

Воја Станић, једно од најзначајнијих имена црногорске и југословенске ликовне умјетности, оставио је неизбрисив траг у свијету сликарства и вајања. Његова дјела, испуњена животом, бојама и емоцијама, свједоче о изузетном таленту и јединственој способности да пренесе свакодневне тренутке на платно. Рођен 1924. године, Станић је стварао умјетност која је прелазила границе локалног и постајала препознатљива и цијењена широм Европе и

свијета. Његова харизма, скромност и невјероватна креативност учинили су га омиљеним како међу суграђанима у родном граду, тако и међу поштоваоцима умјетности широм свијета. Својим дјелима, Воја Станић нас је научио да умјетност није само слика на платну – то је прича испричана бојама, осјећањима и маштом. Његова реченица: „Не живи се од умјетности, већ за умјетност.“ истиче његову посвећеност стваралаштву и како је говорио: „Атеље је мали али када се отвори прозор па се том малом простору дода онај који ја видим, онда изгледа као да краја нема.“

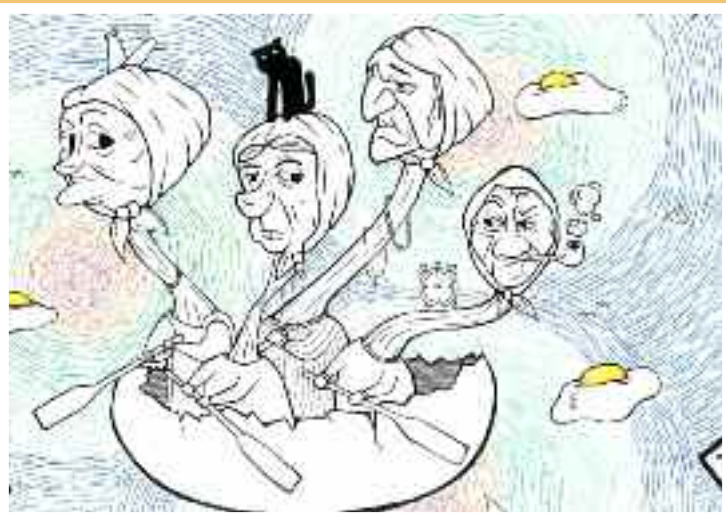
Jovanović Ksenija, IVv

Ašanin Aleksandra, Igr

Preočanin Klara, IIIgr

Fon Stalkenberg Varvara, IVb

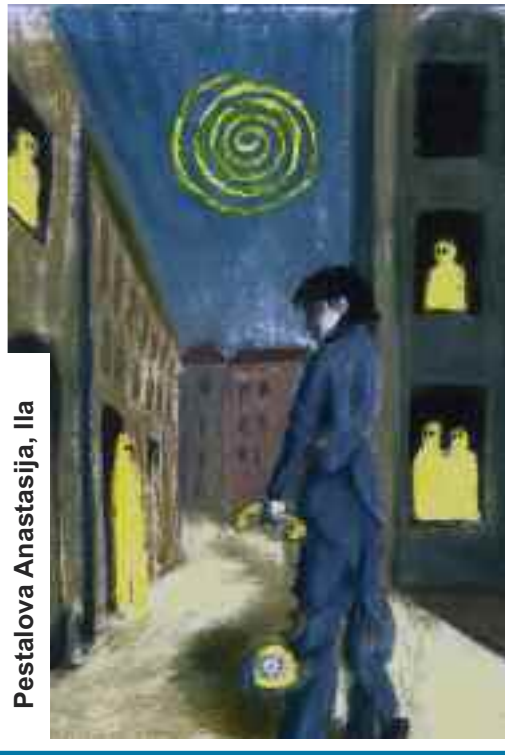
Pestorić Tijana, Igr

Radović Jelena, Igr

Pestaloja Anastasija, Ila

Smoljin Ivana, Ilgr

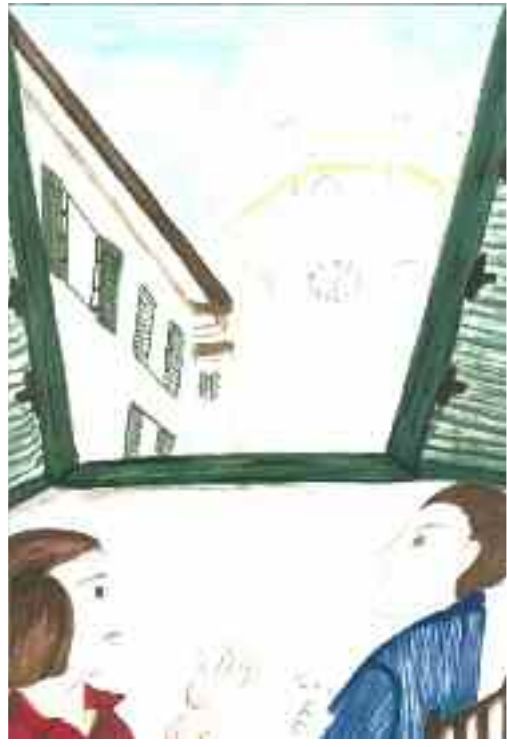
Ranitović Jelena, Ilgr

Jančić Lea, Igr

Perović Ivana, Igr

Grković Sofija, Ilgr

Kaluđerović Tea, Ilgr

NOVOGODIŠNJI BAZAR 17.12.2024. godine

Organizatori: IVE

Učesnici: Ie, IIe, IIIe, IVe, IItu, IIgr, IIIgr, IVtu, IVu, If, IIIa

Profesorice: Milena Ivanović, Marina Bojović, Ksandra Popović.

Zadovoljstvo je bilo organizovati ovakav događaj, ove godine ta čast je pripala, nama, maturantima ekonomske škole. Ovo je već postala tradicija, pravilo u našoj školi, kojim se potvrđuje činjenica da imamo empatije, snage i želje, da nekome uljepšamo praznike. Svaki štand je bio posebna priča - dvanaest priča i fantastičan rezultat - 850€, raspoređenih na osam porodica. Bravo za našu školu!

Ivona Baltić i Aleksandra Vuković, IVE

JEDNA ŠKOLA - JEDAN TIM

JOŠ JEDNA VIJEST IZ EKONOMSKE ŠKOLE

PZV - da li znate šta je to?

16.12.2024. godine, treći razred ekonomske škole predstavlja preduzeće za vježbu kroz dvije virtualne firme: Novski gušti i MM Digital. Cilj prezentacije je upoznati učenike drugih škola (gimnazije, turističke, građevinske) sa našim radom i ovim oblikom nastave. Interakcija, timski rad, korespondencija, istraživanja, ekonomija, pravo, informatika čine ovaj predmet zanimljivim i pravim testom naših teorijskih saznanja i njihove primjene u praksi.

Gosti prezentacije: direktorica Ljiljana Karanović, zamjenica Vesna

Baničević i učenici:

- Jovan Lalović, Sara Pantelić, Slobodan Radanović, Balša Ilić, Sara Anđić, Tia Mićunović, Nataša Blažević, IItu
- Maksim Četković, Vuk Mračević, Ie
- Ivana Antović, Andrijana Marković, IIe
- Andrea Mirković, Ljilja Krivokapić, Anastasija Đedović, Teodora Šćepanović, Ivana Vujičić, IIIe

Jovana Damjanović,
Anica Perović i
Anja Mandić, IIIe

TRADICIONALNO... I NA IZLOŽBI CVIJEĆA

Saradnja opštine Herceg Novi sa našom školom postala je pravilo, kroz učešće učenika stručnih škola na izložbi cvijeća, u okviru Praznika mimoze.

14.02.2025. godine ovom manifestacijom, otvoren je 65. praznik mimoze u našem gradu. Naš štand je bio na starom mjestu, u centralnom dijelu prve faze Instituta „Dr Simo Milošević“.

Ponuda – suveniri, motivacione poruke, ručno rađanje minđuše, slike i kolači. Sve same učeničke i profesorske rukotvorine. Misija – zajedno za Miju!

Želimo joj uspješno liječenje i brzo ozdravljenje.

Profesorica Ivanović je dala kratak komentar na pitanje da li joj je bilo naporno organizovati Novogodišnji bazar, učešće na Sajmu cvijeća i Maskenbalu?

Profesorica Minja Ivanović: „Nije, zaista sam ponosna na sve vas, zrelošću, vaspitanjem, organizovanošću dokazali ste koliko vrijedite. Zadovoljstvo je biti vaš profesor“.

Milica Pantić, IIIe

ĐACI TURISTIČKE ŠKOLE NA DJELU

Zahvaljujući turističkoj grupi predmeta pro-
lazili smo protekle dvije godine kroz bedeme,
zaboravljena vrata, kule i utvrđenja koje su
nijemi svjedoci vremena, čuvari istorije i kul-
turnog nasljeđa. Svaka cigla, balkon, prozor i
vrata pričaju priču o prošlim generacijama.
Ključne za očuvanje kulturnog identiteta,
odražavaju stilove i tendencije određene ere,
dajući nam uvid u tradiciju i estetiku svog vre-
mena. Kroz njih smo razumjeli kako se grad
razvijao i kako su se kulture mijenjale dajući
im poseban šarm i karakter. Njihova autentič-
nost i jedinstvenost stvaraju atmosferu koja
privlači ljude, bilo da se radi o turistima,
umjetnicima, književnicima ili sugrađanima i
komšijama koji svakodnevno prolaze pored
njih. Preko šarmantnog hotela na Zelenoj
plaži, kroz meljinski Lazaret, od Sv. Save
preko Bezmetkovića do Peraških vrata, od
kule Jeronimove do parka Boke, od Vojničkih
banja do vile Galeb, od mineralne vode Igaljke
do kuće Iva Andrića, od zadužbine Komneno-
vića do Gradske biblioteke. Sve ovo kao i
mnoge druge građevine, našeg grada, čuvaju
sjećanje na istorijske događaje i ličnosti, po-
vezujući nas s našom prošlošću, podsjećaju
nas da je istorija živa, da je kultura dinamična
i da svaki kamen ima svoju priču koja čeka da
bude ispričana. Najzad, one daju dušu gradu
pod Orjenom, a naše duše su ispunile bogat-
stvom znanja o ovome oko nas i o nama sa-
mima, i povezali nas sa prošlošću koja nas je
kreirala ovakvim kakvi jesmo.

Svjetski dan turizma, 27. septembra, obi-
lježili smo interaktivnom radionicom u Grad-
skoj biblioteci gdje smo saznanja o istoriji i
kulturi našega grada imali na dohvat ruke.

Vrativši se u prošlost, u period kada je turizam
počeo da pušta svoje korijene u život Herceg
Novog, i prativši njegov dalji razvoj kroz de-
cenije, obogatili smo znanje koje nas je doda-
tno podstaklo na razvoj kritičkog mišljenja o
trenutnom položaju turizma, kao i o mogućim,
još nezaživjelim, idejama koje bi dovele do
poboljšanja kvaliteta turističkog proizvoda
grada.

Centar za stručno obrazovanje organizovao
je 3. Državno takmičenje srednjih stručnih
škola iz oblasti turizma od 21. do 24. novem-
bra 2024. godine u hotelu „Bianca“, u Kola-
šinu. Za takmičenje se prijavilo rekordnih 7
škola sa 12 timova. Takmičenje je bilo konci-
pirano u dvije faze. Prva faza podrazumijevala
je kreiranje itinerera turističkog aranžmana,
prateće PowerPoint prezentacije, kao i formi-
ranje prodajne cijene na osnovu kalkulacijskih
obračuna troškova na engleskom jeziku, dok
je drugu fazu činilo usmeno izlaganje na en-
gleskom jeziku, kao i odgovaranje na dodatna
pitanja stručnog žirija. U prvoj fazi prikazana
je praktična primjena znanja i vještina steče-
nih tokom četiri godine obrazovanja, koje
uključuju, pored poznavanja stručne tematike,
i vješto pristupanje informatičkim operativnim
programima. Druga faza, koja se odvijala slje-
dećeg dana, iziskivala je izlaganje kreiranog
aranžmana i kalkulacijskog obrasca na engle-
skom jeziku, uz odgovaranje na dodatna pita-
nja stručnog žirija. Uprkos napetoj atmosferi i
tremi, koja je bila prisutna tokom cijelog tak-
mičenja, zbog velikih ličnih očekivanja, us-
pjele smo da se ostvarimo kroz treće mjesto
u državi.

Stokanović Mirjana i Radonjić Jelena, IVtu

Drugo izdanje Dubrovnik Royal Gormenta

Učenici obrazovnog profila gastronom i konobar bili su posjetioци i učesnici radionica drugog izdanja Dubrovnik Royal Gormenta, 17.02.2025. godine, međunarodnog gastro događaja koji okuplja kuvare, konobare, barmene, bariste, pizzaiole, i timove objekata iz desetak zemalja na takmičenjima, te brojne profesionalce iz ugostiteljstva i gastronomije na edukacijama i prezentacijama kojima se unapređuje etno gastro ponuda u turizmu.

Državno takmičenje iz oblasti Kuvarstva

III Državno takmičenje iz oblasti Kuvarstva održano je od 17. do 19. aprila 2024. godine u hotelu „Slovenska plaža“, bazeni „Rondo II“ u Budvi.

Učenica IVu1 odjeljenja, Lana Vučinić, sa mentorom Ivanom Bigović, je predstavljala našu školu na ovom takmičenju i osvojila I mjesto (trophy).

Državno takmičenje iz oblasti Restoraterstva

III Državno takmičenje iz oblasti Restoraterstva održano je od 27. do 29. marta 2024. godine u hotelu „Palas“, u Petrovcu.

Učenica IIIu2 odjeljenja, Vasilisa Vuković je predstavljala našu školu na ovom takmičenju.

Takmičenje je bilo koncipirano u skladu sa propozicijama EuroSkills-a.

Drugog dana učesnici su bili u mogućnosti da prisustvuju VI Kimbo Kup-u (Internacionalno takmičenje barista) i Državnom i internacionalnom takmičenju barmena – XX „Trofej Crne Gore“.

Zahvaljujemo se na podršci i pomoći našim partnerima, Baru 141 i Gradskoj kafani.

Učenik naše škole, Vukašin Škobalj je učestvovao na takmičenju u pripremanju koktela „Schweppes Mixology Session 2024“ u Podgorici koje je održano 17.04.2024. u restoranu „Boho“. Učestvovalo je 11 takmičara, juniora i seniora.

Takmičenje je regionalnog karaktera gdje najbolji barmen ide na usavršavanje u London (jedan mjesec u najboljim Londonskim koktel – barovima)

Ovo takmičenje ima za cilj promociju ugostiteljskih djelatnosti, razvijanje takmičarskog duha, jačanje saradnje između budućih ugostitelja i predstavnika ugostiteljske privrede.

Takmičenje u pripremanju koktela

26. oktobra 2024. godine, profesori škole su imali pri-

liku da uživaju u pogledu na najljepši zaliv na svijetu i drevni Kotor gledajući dolje, a pogled na gore bio je veličanstven jer je tamo Lovćen – crnogorski Olimp, Njegoševa vječna kuća.

Avanturu nam je upotpunila vožnja žičarom, Kotor Cable Car, do gornje stanice gdje je sve blizu savršenstva: kilometri pješačkih tura, spektakularni vidikovci, odmorišta, mjesta odakle je najljepši izlazak i zalazak sunca i odakle je čarobna slika spoja neba, planina i mora.

Avantura na vrhu

Jednodnevni izlet brodom - Boka Kotorska

U petak, 24.05. 2024. godine, učenici III razreda gimnazije su, u pratnji profesora Srđana Kulinovića, Jelene Stamenović, Slavice Žorić i Mirele Ćirović, bili na izletu po Boki Kotorskoj. Obišli smo Kotor, Perast i Gospu od Škrpjela. U Kotoru smo imali priliku da posjetimo akvarijum Boka, vidimo i čujemo mnogo toga zanimljivog o našem podmorju. Takođe smo se peli na čuvene zidine Kotora, San Đovani. Nakon kafice, u gradu, zaputili smo se na ostrvo Gospa od Škrpjela, čuli legendu o nastanku istog, zanimljive priče pomoraca kao i o goblenu Jacinte Kunić. Posle kratke pause, u Perastu, lagano smo krenuli nazad, našim brodom Vega. Uživali smo, slušali muziku, družili se i lijepo proveli.

Ovakvi izleti su sigurno nešto čega ćemo se sjećati kada odemo iz srednje škole. Uspomene koje smo stekli na ovaj način, biće zasigurno nešto čega ćemo se rado sjećati!

Andrea Proročić, IIIb

Jednodnevni stručni izlet – KANJON MRTVICE

26. aprila 2024. godine, učenici naše škole su posjetili kanjon rijeke Mrtvice u vidu jednodnevnog izleta u pratnji profesora Srđana Kulinovića, Mirele Ćirović i Slavice Žorić. Kanjon Mrtvice važi za jedan od najljepših kanjona Evrope, u šta smo se i sami uvjerali. Prelazak planinske pješačke staze od preko 15km ne bi bio moguć bez pomoći sjajnog vodiča Vidoja Vita Šćepanovića. Pored prelijepe prirode, najveći utisak je ostavila Kapija želja kao i Danilov most i Mrtvičke grede. Nakon višesatnog pješaćenja, napravili smo kraću pauzu i nastavili put ka Herceg Novom. Na cijelom putovanju vladala je dobra atmosfera i nadamo se da će veći broj ljudi čuti za ovaj neotkriveni dragulj Crne Gore.

Danilo Obradović, IIIv

Црногорска породица некад и сад

Три метка су испаљена у небо. Три равномјерно распоређена пуцња. У мојој се земљи одувијек пуцало током празника, поздрава, славља и чисто онако, како би стари рекли, за срећу. Сваки од три метка пјева своју пјесму и, остављајући на свом путовању траг кроз мјесто и вријеме, прича своју причу. Говори нам разлог због ког је испаљен у небо, далеко од своје чауре, свог дома.

Први метак је најтеже испалити, тако и прихватити и разумјети његове ријечи. Прича мирно, стоички и храбро. Приповиједа о ономе што је доживио. Његове се приче, деценијама након што буду испричане, препричавају. Налазио се скривен у зиду, између два хладна камена, а под њим, наслоњена на хладно камење топлот дома, почивао је џефердар, преношен генерацијама с кољена на кољено. Кућа у којој је становао је увијек мирисала на свјежи хљеб и брашно од ког је и прављен. Чуло се пуцкетање дрвета на ватри и тихо пробадање конца кроз тканину. У кући је становао дјед, дугих сиједих бркова, загледан у дубоку даљину, чврстих јагодица, али испијених, жутих образа. Сједио је, бар по његовој причи, на трonoшцу, који је сам направио, поред огњишта и, с времена на вријеме, сувим штапом промрљао по пепелу. Никад се није смијао. Говорио је ријетко кад је све било баш онако како је он тражио. У вријеме празника, чекао би да се небо смркне, узео би припремљену пушку, у њу ушушкао метак и, таман кад би се тај метак успавао, испалио га, као некакву наопакую звијезду падалицу, будући свој метак, а и све припремљене метке у сусједним кућама. Несташни дјечачић је с дивљењем гледао свог дједа који непоколебљиво, без икаквог трзаја и реакције на пуцањ, држи пушку. Једног ће дана и ријеч и пушка бити његови.

Тако, иако му врло често недостају бакина крпа којом је чишћен и мајчин златни привјезак који се с њим скривао, први метак наставља да путује над црним горама и шири крила са слободним орлом, причајући причу о својој породици, дому, прошлости и чаури, свом трагу, који је својој земљи оставио.

Други метак је нешто лакше испалити. Лак је и полетан. Брзо прича и није га могуће ухватити. Он је нестрпљив. Стално за нечим јури и тешко га је видјети и чути. Има и он своју причу и плеше по својој мелодији, али његове ријечи умијем само наслутити. Као и први, и други метак прича о свом топлот дому и сигурној чаури која га држи у мјесту. Не живи у зиду. Има тачно одређено мјесто у кући, коју грију некакви непознати уређаји и хљеб који покушава намирисати, помијешан с разним вјештачким мирисима и бојама, долази у кеси. Пушка је, нажалост, често болесна. Занемарена је. Бачена у један од многобројних скупих

ормара у кући. Сваког дана кашље, покушавајући да разбуди своје укућане. Чак се и паучина око ње створила, а у њој почива дугоноги, лијени паук. Покушала је дозвати трonoжац, на којем нико више не сједи, али и он је сломљен, хладно му је и, упркос свој буци у кући, чува, у прашњавом, невидљивом углу, свој мир. Причао је метак и о тим тако бучним људима. Најтише је, упркос очекивањима, за вријеме празника. Цијела кућа утихне кад дебељушкасти дјед, топлот погледа и румених образа узме болесну пушку из ормара и у њу њежно убади други метак. Изађе на хладан ваздух и чује шапат свог дједа који кроз оне сиједе бркове нешто задовољно мрмља. Схвата да ће једног дана његов унук, који се сад плашљиво иза сигурних ногу свог дједа скрива, и сам бити дјед и пунити исту пушку коју он држи, уколико је трећи метак не докрајчи.

Можда је други метак мало и измијенио причу. Брзоплет је и бујна му је машта, а и много далеко у будућност загледа, иако је, све што зна, научио од првог метка. Док несташно лети с летећим камерама, дроновима и по неком птицом којој још није промрзло срце, чује се зачуђен глас и неухватљива прича о кућама рођеним на црним горама, мајкама које у тим кућама, као и ван тих кућа раде и бакама које у њима главну ријеч држе. Прича о замишљеној будућности, грађеној на ономе што је из прошлости покупила и нико не зна гдје ће своју чауру оставити!

Трећи метак остаје, чини ми се вјечно, након што буде испаљен, да лелече кроз небо. Најјачи је. Он је мост, спона између прва два метка. Његова је прича још увијек у изградњи и његов се дом често мијења. Живи у тренутку, непосредно пред испалење. Није битно одакле он потиче. Битно је да ће се највише памтити, да је његова ријеч посљедња и да се само она може брисати, мијењати и писати испочетка. Једном кад буде испаљен, запечатиће прошлост и утицати на будућност.

Три метка. Наше свето тројство. Наша породица, вријеме, љубав и сигурност. Наша традиција и земља. Наша прича ношена с кољена на кољено, која ће бити ношена с кољена на кољено. Први метак је испаљен за рођење и оне коју су ту прије мог рођења били. Други метак испаљен је за вјечни сан и оне који ће бити ту након мог живота. Трећи метак, данас, испалеујем ја. Метак сам и летим ради срца које у мени куца. Пуцам, како стари кажу, за срећу, за племе и за породицу. Остављам вам своју чауру, траг кроз мјесто и вријеме, да вјечно свједочи и прича моју причу.

Софија Вујичић, IVБ

Драги мој граде,

рекоше ми да те напустим. Рекоше ми да одем негдје далеко, далеко у неки велеград. Када сам добила писмо од приватне школе у Јорку, Енглеској, једна ситна суза проналазила је своје путеве и правце по мом образу, а за њом још једна, па још једна и тако налик доминама, суза по суза је пратила путању оне претходне. Великим словима, у неком фонту који ми је до тог момента био непознат, писало је: „Congratulations!“.

Гледајући га, у свом пуном сјају, тијело ми је испунио неки осјећај, носталгичан но непознат, језив но пријатан.

Подсјетио ме на сунчан дан мог раног дјетињства. Трчећи шеталиштем Пет Даница, огулила сам своје кољено, што је моје, тада ситне, окице расплакало. Мајка је посматрала моју рану, сузе су текле - тркајући се са капљицама крви које су клизиле низ моје ножице, а ја сам од страха само ћутала. Мајка ми је предложила да се окупамо. Ушавши у море, осјетила сам нешто што до тада нијесам, рана као да је утрнула - али је и даље пекла. Но, моја мајка ми није дозволила да из воде изађем. Тврдила је да ће то помоћи мојој рани, да је наше море љековито. Знала сам да ће тај бол проћи, да је то можда и боље за мене, но, наравно - није ми се свидјело.

А тако и сада. То проклето писмо.

Congratulations

Congratulations

Congratulations...

Кад год бих некоме поменула Јорк и то проклето писмо, лице би им се озарило, били би срећнији од мене, а ја? Ја бих нацртала лажни осмијех на свој лик, украшен великим, руменим образима. Знала сам да морам поћи, нисам смјела да разочарам људе око себе, али прије свега - нисам смјела да разочарам себе.

И тако, граде мој, почех да се опраштам са тобом.

Када знаш да су ти ово посљедњи моменти дјетињства у мјесту гдје си одрастао, све постаје сентиментално. Пут до школе више није напоран, већ је драгоцен прилика да се дивим Канли кули која, сва поносна, краси наш град. Покупити мог млађег брата са тренинга више неће бити обавеза којој се не радујем, већ задовољство за којим ћу ускоро жудјети. Плаже више нијесу нешто што ће недостајати само туристима, већ и мени - оној насмијаној дјевојчици што на овим плажама проводила је љета и зиме, по сунцу и киши, с пријатељима и сама, срећна и тужна. Оне плаже што су инспирисале моје стихове. Оне плаже које више неће бити испред моје куће, већ ће харати мојим мислима хтјела ја то или не. Град који Вам недостаје...

Сада је већ август. Паковање је почело, а мој

брат није сигуран радује ли се што је соба сада његова, или је тужан што му иде сеја. По изразу лица, срећа преовладава, но људи гримасом најбоље лажу.

Тата је узео моје кофере, шалећи се како увијек превише ствари спакујем. Мајка је ишла иза нас, причајући са баком и дједом, који су хтјели да ме отпрате с аеродрома.

Стигавши на аеродром, никоме није било свеједно. Мој дјед је мргуд - строг, бркати човјек пустио је сузу, дијелом поносан а дијелом несигуран у моју одговорност, знајући да сада више неће моћи хитро да дође и помогне ми са проблемом који ме мучи. Бака, која је са марамицом са старинским дезеном, неуспјешно прикривала сузе, највише се бринула хоће ли ме оставити неухрањену, јер она више неће бити крај мене да ме нуди помидором из Мојдежа. Очеве и мајчине муке и дилеме се и не могу набројати. Али вјеровали су у мене.

Смјестили су ме у авион, знајући да сљедећи пут када ће ме видјети неће бити сјутра, ни за викенд, па чак ни за двије недјеље. У нашој кући Новој години радовала су се само дјеца, но ове године и одрасли је нестрпљиво чекају, али умјесто Деда Мразу, радују се свом Јоркију.

Моја прва шетња Јорком испунила ме сјетом.

Стихове сада неуморно кројим,

И дане у Јорку бројим

Вјетар дува и плови кроз власи моје риђе косе,

но њима недостаје како их кроз ваздух Југо и Бура носе.

Дивим се цвијећу која цвату,

но ничему као новском сату.

Ту су и вроне што су на дрвету које расте, али ништа као наше ласте.

И свиђа ми се чај који ми нуде,

али боље ме орјенски чајеви разбуде.

Видиш куда ово води,

чак ми и михољско љето сада годи.

Но, бар ме Јоркове тврђаве озаре,

јер ме подсјећају на мој Форте Маре.

Граде мој, нећу ти се више жалити, иако знам да увијек саслушаш. До сљедећег сусрета, када ћеш бити сав хладан, а ја испуњена топлином и узбуђењем да те посјетим. Хеј, мора бити избалансирано!

Заувијек твоја,

Милица.

Милица Виторовић, IIв

Књижевна критика Његошево дјело сврстава у најцјењеније редове црногорског књижевног стваралаштва. Историчари Његоша као владара и владику, као и његов утицај на историју и развој Црне Горе, издвајају са посебним нагласком. Али шта је нама Његош сада, 173 године након смрти?

Петар II Петровић Његош био је црногорски владар, владика, пјесник и филозоф, поријеклом из села Његуши, близу Цетиња. Живио је, владао и стварао током прве половине 19. вијека. Његов рад на развоју црногорске државе и црногорског друштва истиче га и потврђује као њеног успјешног владара. Али величина и значај Његошевог књижевног стваралаштва су оно што га чини утицајним, релевантним, цијењеним и данас, далеко након краја његовог живота и стварања.

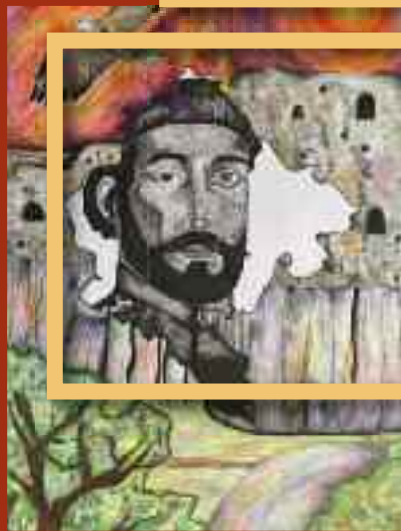
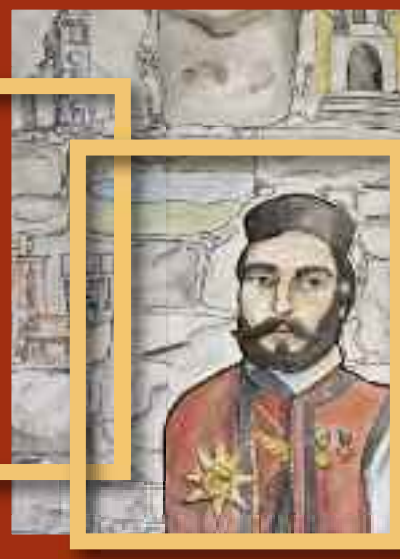
Колико је заправо велики и значајан, Петар II Петровић Његош као пјесник, говори и чињеница да се издваја као класични, узорни књижевни стваралац романтизма, не само црногорски, већ и јужнословенски. Иако је временом свога стварања припадао епохи романтизма, кроз његово дјело се прожимају многи елементи карактеристични за епохе након романтизма, као и различите филозофије развијене након његовог времена, што говори о томе колико је испред свога времена био тај пјесник из те мале кршевите државе. Најзначајнија дјела написао је у посљедњој деценији живота, од којих се посебно издваја „Горски вијенац“, признат као најзначајније дјело црногорске књижевности.

Али шта је нама „Горски вијенац“? „Горски вијенац“,

Његошево најистакнутије дјело, представља значајан извор знања генерацијама. Ти величанствени, чувени и славни стихови опјевали су јуначка дјела црногорскога народа. Опјевали су снажну љубав једног младића према ђевојци коју не може имати, љубав која га и у сновима прожима и прогања, која му срце у руци држи, на милост и немилост. Опјевали су муке једног владике стављеног на позицију

Шта је нама Његош?

Његош и Херцег Нови

Поводом, великог црногорског празника културе, Дана Његошевог рођења, ученици првих и других разреда, уз асистенцију професорице Ане Мирјачић, 11.11.2025. године, говорили су о боравку Рада Томовог у Херцег Новом, рецитовали стихове из „Горског вијенца“ и „Луче микрокосме“, исказали дивљење према младом Његошу, величанственом пјеснику и филозофу наше историје и књижевности не скривајући понос што је дио нас. Поносно изговарамо његово име, из стихова које смо небројено пута прочитали увијек научимо нешто ново и узвишено јер „Ко на брдо, ак и мало, стоји више види но онај под брдом“. Хвала ти, вјечни наш Раде!

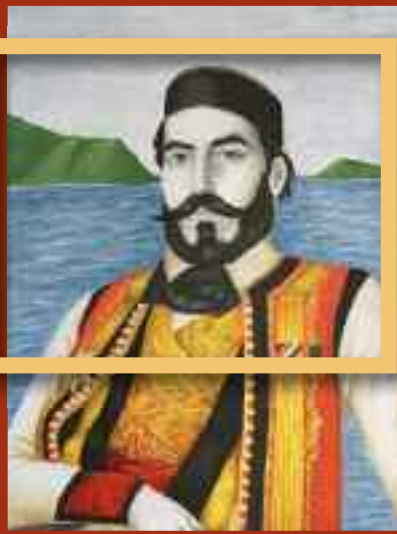
која тестира његову досјетљивост, мудрост, храброст и снагу. Опјевали су дуг и тежак живот и велику мудрост једног старца. Опјевали су несаломљиву љубав и оданост једне жене према своме мужу. Опјевали су необичности живота у страној земљи, стране обичаје и страну културу, љубав према земљи својој и свему свом и домаћем, познатом, блиском. Али најважније, опјевали су огромну

храброст једног малог народа, али велике силе. Иако је вријеме радње дјела и Његошевог живота давно прошло, и иако се тегобе данашњице не могу поредити са тадашњим, из „Горског вијенца“ могуће је извући многе поуке и данас релевантне, корисне и цијењене. Ово дјело представља шкрињу знања до чијег се дна не може лако доћи, неисцрпан извор знања о култури и животу црногорског народа и безвременских поука. Из „Горског вијенца“ смо научили да без тегобе нема слободе. Није живот мед и млијеко, свакога ће дочекати његова чаша жучи, јер нема меда који њом није пропраћен – али их је најлакше заједно испити. Научио нас је вриједности многих похвалних карактерних особина и значају честитости, храбрости, одлучности, оданости, промишљености, и показао нам је колика је сила заправо љубав, љубав према свему драгом. Али најважније чему нас је научио је

да, колико год ми малено дјеловали наспрам нечег големог што нас мори, се не предајемо, да не очајавамо и не препуштамо се у руке проблема који нас обухватају, већ да борба против њих мора да буде непрестана, нека буде што бити не може, да будемо, како Његош каже, као орах тврд, јер „тврд је орах воћка чудновата, не сломи га, ал’ зубе поломи“.

Иако ће се величина књижевности Његошеве утврђивати и потврђивати генерацијама унапријед, као што је и генерацијама уназад, у свим овим поукама једног његовог дјела открива се његов утицај на младе и данас, толико лjeta и зима након његовог настанка, и доказује се безвременост и свевременост његовог књижевног стваралаштва.

Јелена Радоњић, IVту

Host porodice

Andrea Proročić, IVb

Boravak u Japanu bio je kao korak u sasvim novi svijet, drugačiji mirisi, nepoznati ukusi...Priznajemo, svi smo došli sa nekim predrasudama, zamišljajući Japance kao distancirane, pomalo hladne, a nakon skoro 20 sati putovanja polako nas je obuzimao strah kod koga ćemo mi to pre-spavati. Ispostavilo se da su od cijelog putovanja najveći utisak na nas ostavile naše host porodice. Od trenutka kada smo stigli, do onoga kada smo otišli a i dan danas, od njih smo osjetili samo toplinu i ljubav. Oni nas nisu gledali kao strance, već kao članove svojih života, domova, porodice. Upravo nam je ovo iskustvo omogućilo da iz prve ruke doživimo japansku, kulturu, običaje i način života. Buđenje oko osam sati, zajednički doručak, najčešće tradicionalni japanski- miso supa, kojom iskreno niko nije bio oduševljen, pirinač, voće, povrće... Iako veoma moderne, kuće su zadržale neke tradicionalne detalje, poput poda od

„tatami“ prostirke. Što smo duže boravili s njima, to smo više primjećivali koliko je njihov život smireniji i promišljeniji, počevši od malih kućnih poslova pa do velikih i važnih životnih odluka. Vrijedni, uporni i disciplinovani pronalaze vrijeme za odmor i rituale koji im donose mir. Njihova posvećenost i osmijeh govorili su više od hiljadu riječi. Pokazali su da toplina doma ne zavisi od lokacije na mapi, već od ljudi koji ga čine. Ti divni ljudi, stariji i mlađi, sa svojom djecom, primili su u svoje domove potpune strance, pokazali nam njihovo i upoznali naše, odlučili da se brinu za nas i da budu uz nas. I u tome su uspjeli. U tom domu, daleko od našeg, osjetili smo vezu koja ne poznaje jezike, kulturu ili razlike, već samo iskrenost ljudskog srca. A kada je došlo vrijeme za rastanak, shvatili smo da ne odlazimo samo sa prelijepim uspomenama, već sa prijateljima za cijeli život.

Mi u Japanu

Anđela Vujičić, IIIb

Tokom našeg putovanja, obišli smo mnoga historijski značajna mjesta, koja su nam bliže prikazala njihovu kulturu, i omogućili nam da se i mi oprobamo u tradicionalnim japanskim vještinama. Posjetili smo njihov muzej „Shitaragahara“ gdje smo, pored svih historijskih artefakta koje smo vidjeli, bili u mogućnosti da probamo „Kacchu“, oklop koji su nosili japanski ratnici. Vidjeli smo i način japanskog školovanja. Posjećivali mnoge škole, susreli se sa mlađim i starijim osnovcima, koji su nam pokazali način na koji uče, sličnosti i razlike, ali i igre koje igraju tokom školskog odmora. U svakoj od škola koje smo posjetili su nas veoma lijepo ugostili i priredili

nam svečanu izvedbu. U jednoj od škola smo naučili da sviramo „Wadaiko“, japanske bubnjeve, dok smo u drugoj učestvovali u tradicionalnoj japanskoj pozorišnoj izvedbi „Kyogen“. Posjetili smo mnoge hramove, a najznačajniji su „Horaji“ koji je najveći i o kome smo čuli mnogo legendi i „Louji“ gdje smo učestvovali u ceremoniji pravljenja i ispijanja čaja, kao i „Kado“, japansko aranžiranje cvijeća. Jedan čitav dan smo proveli u gradu Nagoya, gdje smo posjetili Nagoya zamak, velike šoping centre, vozili se metroom, običnim vozom, a i „šinkansenom“, japanskim brzim vozom.

Crna Gora Japan

Japan u Herceg Novom

Marija Samardžić, IVb

Stvarno smo uživali u Japanu, ali možemo sa sigurnošću da kažemo da su i Japanci svoje vrijeme, u našem gradu, ispunili samo lijepim i nezaboravnim trenucima. Došlo je 10 đaka i boravili su u našim domovima i tako na najbolji mogući način iskusili našu kulturu, upoznali naše običaje i upustili se u nezaboravno putovanje kroz Herceg Novi, koji ih je ostavio bez daha. Prvi dan nam je bio slobodan, pa smo imali vremena da prošetamo Škverom i šetalištem Pet Danica i da im pokažemo naše najomiljenije mjesto na svijetu, kafić Đir. Tamo su sa nama mogli stvarno da prožive jedan dan naših života, a tako i da nas bolje upoznaju. Drugog dana, brodom smo obilazili Bokokotorski zaliv i tom prilikom obišli ostrvo Gospu od Škrpjela, Kotor i Perast, a pored znamenitosti ovih mjesta imali su priliku da probaju girice, kojima su bili oduševljeni. Zatim smo posjetili opštinu i gradonačelnika, gdje su naše gošće pripremile sjajnu prezentaciju i u njoj nam približile svoju zemlju izlazećeg sunca, koju su nam dva mjeseca kasnije i pokazali. U međuvremenu smo krenuli ka našoj školi i usput im pokazali čuvenu Sat kulu i Forte Mare. Četvrti dan smo malo promijenili namorsku visinu, popeli se na Orjen i tamo uživali u svježem vazduhu i adrenalinu koji stvaraju prepreke u Avanturističkom parku na Vrbnju. Umorili se jesmo, ali se sav taj umor izgubio u

sekundi kada smo se spustili do imanja Milošević na Kruševicama i tamo dobili priliku da uživamo u domaćoj hrani, između ostalog, našim priganicama. Istog dana ponovo je nekoliko nas završilo u Kotoru, ovoga puta povodom Bokeške noći koju svake godine rado iščekujemo. Našem tempu nije smetao povratak u 3 ujutro, mada se ni na gostima, uprkos svim početnim razlikama, nije vidio pretjeran umor. Posljednji dan proveli smo u Titovoj vili i na terenu za odbojku na pijesku u sklopu Sportskog centra, gdje smo imali priliku da igramo u miješanim ekipama i tako još bolje razvijemo prijateljstvo. Bili su kod nas šest dana i za tako kratko vrijeme uspjeli su da razbiju sve predrasude o nekom zatvorenom narodu i dopru do naših srca, toliko da jedva čekamo sljedeći susret..

Delegaciju našeg grada činili su: direktorica škole Ljiljana Karanović, zamjenica direktora Vesna Banićević, profesor Gojko Đurđević, predstavnici Opštine Herceg Novi Marina Vukalović i Aleksandar Kovačević, kao i učenici Anđela Vujičić, Dejana Sladović, Marija Samardžić, Andrea Proročić, Dunja Vučurović, Lola Novaković, Katarina Krivokapić, Mija Prlainović, Vladana Ilić i Vuk Mirić.

100 година од смрти Сергеја Јесењина

Сергеј Александрович Јесењин (1895 – 1925) био је руски пјесник, један од најзначајнијих представника руског сеоског лиризма. Рођен је у селу Константиново у близини Рјазања. У младости је радио као учитељ, а касније је постао пјесник. Његова поезија карактеризира слике природе, љубав, носталгију и руски сељачки живот. Јесењин је био познат по свом бунтовном духу и честом алкохолизму. Умро је у 30. години живота.

Занимљивости:

- Јесењин је често мијењао жене и био је познат по своме темпераментном карактеру.
- Јесењин је његовао љубав према коњима, те је често јахао у свом родном селу.
- Његов узрок смрти се и дан данас нагађа.
- Био је један од првих пјесника који је писао о револуцији и њеном утицају на сељаке.

- Његова поезија била је веома позната међу радничком класом и студентима.
- Јесењин је написао много дјела а најпознатија су:
„Црвена јесен“, „Моја домовина“, „Пјесма о коњу“, „Пјесма о Сибиру“, „Пјесма о љубави“ и „Пјесма о револуцији“.

Његова поезија је позната по својој љепоти, емотивности и искрености.

Најљепши стихови Сергеја Јесењина:

„Не жалим, не зовем, не плачем“

**Не жалим, не зовем, не плачем,
Све пролази као дим у тишини.
Као јесење злато што пада,
Никад више нећу бити млад.**

„Писмо мајци“

**И не учи да се молим. Нећу!
Минуло ми прошли дани скрише.
Само ти ми, мајко, носиш срећу,
Као ти ми не сја нико више.**

Миа Бановић, Ia

50 година од смрти Ива Андрића

Иво Андрић, рођен је 9. октобра 1892. године у Долцу код Травника, био је истакнути књижевник и дипломата који је својим дјелима оставио неизбрисив траг у југословенској и свјетској књижевности. Још у младости, показивао је велики интерес за књижевност, а током студија у Загребу, Бечу и Кракову био је активан у интелектуалним круговима. Његово политичко ангажовање за вријеме Првог свјетског рата довело је до хапшења и интернације, што ће касније утицати на његова књижевна промишљања о судбини појединца у вртлогу историје. Након рата започиње дипломатску каријеру, службујући у разним европским градовима, док истовремено пише и објављује своја најзначајнија дјела. Његова најпознатија дјела: „На Дрини ћуприја“, „Травничка хроника“ и „Госпођица“, осликавају богату историју и културу Балкана, истражујући људску природу и судбине кроз призму турбулентних историјских догађаја. Године 1961. Андрић је добио Нобелову награду за књижевност, чиме је постао први и једини лауреат с простора бивше Југославије. Ово признање додатно је учврстило његов статус једног од најважнијих писаца 20. вијека. Посебно значајан период у Андрићевом животу био је боравак у Херцег Новом. Након што је 1963. године саградио кућу на Топлој, заједно са супругом Милицом Бабић, провео је пет година у овом приморском граду. Овдје је пронашао мир и инспирацију, уживајући у љепотама Бококоторског залива. Сам је записао: „Кад седим пред кућом, ја имам пред собом видик који изгледа као да га је бирао неки љубитељ природних лепота а не игра случаја.

„Након његове смрти, 13. марта 1975. године, кућа у Херцег Новом постала је мјесто сјећања на великог писца. Ревитализована је и отворена за јавност 2021. године, са сталном поставком „Андрићеве новске стазе, лица и предјели“. Ова поставка пружа увид у Андрићев живот и рад током боравака у Херцег Новом, представљајући фотографије, реплике Нобелове дипломе и медаље, као и једини сачувани оригинални предмет из куће – стилско огледало.

Ове, 2025. године, обиљежава се 50 година од Андрићеве смрти. Тим поводом, Кућа нобеловца Ива Андрића, у Херцег Новом планира низ манифестација и културних догађаја како би се одала почаст његовом животу и дјелу. Ова годишњица представља прилику да се подсетимо на значај Андрићевог стваралаштва и његов допринос књижевности, као и на посебну везу коју је имао с Херцег Новим. Андрић је остао један од најцјенењенијих писаца југословенске и свјетске књижевности. Његова дјела су превођена на бројне језике и проучавана у академским круговима. Иако су се перцепције о његовом дјелу мијењале кроз деценије, његова способност да прикаже историјске токове кроз судбине појединаца остаје неоспорна. Данас се Андрићева дјела и даље проучавају, анализирају и вреднују као незаобилазан дио свјетске књижевне баштине.

Ведрана Шимрак, Ia

90 година од рођења Данила Киша

Ове године обиљежавамо 90 година од рођења Данила Киша, писца који је од сјећања градио књижевност, а од бола створио умјетност. Рођен 1935. у Суботици, одрастао је уз мајку Црногорку и оца Јеврејина, који је страдао у холокаусту, што оставља неизбрисив траг у његовом животу, али и дјелима.

Гимназију је завршио на Цетињу, а књижевност је студирао у Београду, гдје је и започео своју књижевну каријеру дјелом „Псалам 44“, написано 1960. но објављено 1962. непосредно прије свог дјела „Мансарда“. За своја дјела био је награђиван, укључујући награде попут Андрићеве, награде Иван Горан Ковачић али и НИН-ове

награде, коју је касније вратио због контроверзије у медијима.

Најпознатија Кишова дјела укључују романе „Башта, пепео“, „Рани јади“ и „Пешчаник“, у којем су дјелови засновани на писмима његовог оца и истинитим причама преживјелих логораша.

Његова књига „Гробница за Бориса

Давидовича“ изазвала је велику полемику, али му је донијела и престижну награду „Иван Горан Ковачић“ 1977. године. Збирком приповиједака „Енциклопедија мртвих“ потврдио је свој статус једног од најзначајнијих европских писаца.

У мају 1989. године, заједно с пријатељем, режисером Александром Мандићем, снимио је серију „Голи живот“ о животу јеврејске жене, која је емитована након његове смрти. У септембру исте године дијагностикован му је метастазни карцином плућа. Умро је мјесец дана касније, 15. октобра 1989. године, у Паризу, у 54. години – истој доби у којој је његов отац послан у Аушвиц. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

У његову част подигнут је споменик у родној Суботици, а његова дјела и данас су неизоставни дио свјетске књижевне баштине.

Ми, средњошколци, на помен његовог имена, прво помислимо на „Ране јаде“, дјело из 1970. године, дио трилогије коју је сам Киш звао „Породични циклус“. Данас, име овог дјела постало је сленг за прелазне наивне проблеме из младости, али само дјело заувјек ће остати симбол дубоких осјећања који нас обликују. Кишова дјела одјекују у времену, дишу, она су сјећања многих али и опомена за многе.

Милица Виторовић и Христина Грбо, IIа

70 година од смрти Тина Ујевића

Тин Ујевић је хрватски пјесник, критичар и преводилац, рођен 5. јула 1891. године. Када говоримо о хрватском пјесништву, немогуће би било непоменути њега, јер се сматра једним од највећих хрватских пјесника свих времена.

Прва три разреда основне школе је похађао у Имотском, а четврти је завршио у Макарској. Матурирао је 1909. године у сплитској класичној гимназији са одличним успјехом. Студирао је затим хрватски језик и књижевност, класичну филологију, естетику и филозофију на Филозофском факултету у Загребу. Током студија ушао је у Матошев књижевни круг, али се 1911. године због неслагања, од њега опростио. Као поборник југословенске идеје, боравио је у Београду 1912. године, због чега је по повратку у Загреб био осуђен на десет година „изгона“.

Био је једно вријеме активан учесник у Југословенском одбору у Француској.

У књижевности се јавио оригиналним и надахнутим стиховима пред Први свјетски рат, али најплоднији период његовог књижевног рада пада у раздобље између два свјетска рата. Своје пјесме је почео објављивати 1914.

године у антологији „Хрватска млада лирика“, а касније је почео састављати властите збирке од којих су најпознатије „Лелек себра“, „Колајна“, „Ауто на корзу“, „Ојађено звоно“ и „Жедан камен на студенцу“. Аутор је и књига прозних текстова и есеја „Људи за вратима гостионице“ и „Скалпел каоса“. Најчешће теме његових пјесама су отуђеност, неузвраћена љубав и контраст између реалистичког и идеалистичког. Тин Ујевић је знатно обогатио изражајне могућности хрватског језика па се његово пјесништво може сматрати синтезом хрватске књижевне традиције и европске модернистичке књижевности.

Једна од његових најпознатијих пјесама, „Свакидашња јадиковка“, је први пут била објављена у крфском Забавнику 1917. године, написана је за вријеме пјесниковог боравка у Паризу. Од кад је написана, остала је да живи и дјелује као класична пјесничка творевина о животној пустоши и беспућу читавог низа генерација које су на својим плећима изнијеле терет рата, али које ни у ослобођеној домовини нису доживјеле радост побједе и уједињења.

„Како је тешко бити слаб,
Како је тешко бити сам,
И бити стар, а бити млад!“

Владана Илић, IVа

Kako biste vi odgovorili na Prustov upitnik: 35 pitanja koja otkrivaju prirodu čovjeka (Marsel Prust, jedan od najslavnijih pisaca XX vijeka, bio je poznat po svojoj introspektivnoj prirodi i sposobnosti da u svom pisanju uhvati suštinu ljudskog iskustva. Napravio je upitnik koji danas nazivamo njegovim imenom, kao način da stekne dublji uvid u svoju ličnost i ličnost svojih prijatelja).

Članovi Dramske sekcije, sa profesoricom Anom Mirjačić, daće nam odgovore na neka pitanja!

MOJE PRVO VOZAČKO ISKUSTVO

Kao i svi prvi kućni ljubimci, tako i sve prve ljubavi pa i one prema prevoznim sredstvima ostaju urezane u pamćenju za čitav život. U današnje vrijeme znati voziti, tj. položiti vozački ispit, nije više luksuz već prijevika potreba svih nas. Zato će Anja Đorđević, Staša Krivokapić, Boris Vasiljević, Vuk Mirić, Dragan Pakaški, Jovan Pešić, Tara Rašković, Jelena Šuran, Teodora Matoš i Isidora Grbo podijeliti svoja iskustva sa nama.

1. Kakvo je tvoje iskustvo u auto školi, da li ti je bilo naporno, tokom cijelog procesa, i da li si imao/la neki strah?

- **Anja:** Moje iskustvo u auto školi bilo je jako zanimljivo i opušteno, pogotovo što sam ranije vozila sa tatom. Naravno, trebalo mi je malo vremena da se naviknem na pravila, ali tu je bio moj instruktor sa velikim strpljenjem i smirenošću koji mi je pomagao da savladam i ovu prepreku.

- **Tara:** Moj prvi susret sa auto školom se desio prije dvije godine, kada sam se upisala i krenula na časove vožnje motora. Bilo je ljeto, vrućine, a naši časovi u popodnevnom satima na poligonu bez imalo hlada. Uprkos tome, tih nekoliko dana su brzo prošli, bilo nas je više, svi različitih uzrasta i zajedno smo dopunjavali jedni druge. Straha je bilo u granicama normale, ali sve se to iskustvom i vremenom prebrodi.

- **Jovan:** Iskustvo je bilo baš neprijatno. Na to je najviše uticao instruktor, međutim i pored toga nisam imao nikakav strah.

2. Koliko dugo voziš i kakav je bio osjećaj kada si dobio/la vozačku dozvolu?

- **Staša:** Zapravo, vozim već tri godine i bilo mi je veoma važno da položim vozački ispit iz prvog puta. Bila sam veoma ponosna na sebe što se to upravo tako i dogodilo.

- **Vuk:** Prvi put sam upravljao plovidbenim vozilom, gliserom kada sam imao dvanaest godina, dakle imam šest godina vozačkog iskustva. Kada sam položio, osjećaj je bio kombinacija sreće, ponosa i olakšanja.

3. Koje je bilo tvoje prvo prevozno sredstvo (auto, motor, gliser...)?

- **Anja:** Moje prvo auto naslijedila sam od bake, mnogo mi znači jer me uvijek podsjeti na nju. Sjećam se, svakog jutra me je vozila u školu, a sada ja sjedim na tom mjestu.

- **Tara:** Moje prvo prevozno sredstvo je bio tatin motor. To je bio motor velike kilaže i velikih proporcija. Nije bilo lako upravljati njime i održavati ga u ravnoteži, ali odlično mi je poslužio da naučim da vozim. Svaki poslije je bio lakši.

- **Dragan:** Moje prvo prevozno sredstvo bio je golf 5, 2008. godište 105 ks. Vozio sam ga dvije godine i odradio sam mnogo modifikacija

4. Da li poštuješ sva saobraćajna pravila tokom vožnje i da li si se opustio/la za volanom?

- **Jelena:** Poštujem sva saobraćajna pravila i po-

prilično sam se opustila za volanom u odnosu na sami početak mog vozačkog iskustva, ali i dalje sam veoma oprezna.

- **Staša:** Definitivno sam opuštena za volanom, ponekad i previše, a što se tiče pravila, trudim se sva da poštujem, međutim, sasvim je normalno da se ponekad zbunim i napravim poneki manji prekršaj.

5. Da li si imao/la neki incident ili nezgodu prilikom vožnje?

- **Vuk:** Jednom sam napravio veliku grešku, u Plavoj špilji sam bacio sidro, gdje se ono zaglavilo.

- **Staša:** U početku mi se dešavalo da mi se auto ugasi, napravi se velika gužva, dođe i do tenzija, ali u takvim situacijama najbitnije je ostati smiren.

6. Kako si ih prevazišao/la i koji bi bio tvoj savjet kako postupiti u takvoj situaciji?

- **Vuk:** Bio sam primoran da otkinem sidro i ostavim ga u Plavoj špilji, pa sam docnije dolazio da ga izro-

- **Jelena:** Pošto nisam imala incidente, samo bih svakog savjetovala da u svakom trenutku ostane hladne glave, koliko god je to moguće. Ako nisu sigurni da li mogu da se mimoiđu negdje, bolje je da se zauzstave i sačekaju da bude bezbjedno.

- **Tara:** Bitno je biti oprezan, u kom god vozilu bili. Ali moj savjet vozačima motora je prije svega opreznost. Veoma je bitno dati do znanja ostalim vozačima da ste tu i da vas vide.

7. Da li postoji neka anegdota koju bi mogao/la da nam ispričaš, koja se možda desila tokom časova vožnje ili nakon nje?

- **Jovan:** Naravno, instruktor mi je rekao da će se prije otvoriti žičara na Žvinje, nego što ću ja dobiti vozačku dozvolu. Naravno, to se nije desilo.

- **Boris:** Kada sam polagao za motor, nisam imao nikakav strah na polaganju, jer sam već imao prethodno iskustvo. I položio sam. Dok, kad sam polagao za auto imao sam veliku tremu, jer sam imao manje iskustva. Na polaganju mi je ta trema i presudila da ne položim. Drugi put, kada sam došao na polaganje, komisiju sam gledao kao nekog od svojih drugova. Tada sam položio bez problema.

- **Teodora Matoš, IVa:** Za mene je pojam vožnja oduvijek predstavljao nešto uzbudljivo, nepredvidljivo i opuštajuće, pa tako nisam imala nikakav strah od vožnje i samog polaganja.

Moje iskustvo u auto školi je oba puta (prvo polaganje za motor, pa za auto) bilo veoma zanimljivo i prilično smiješno. Ni u jednom trenutku mi nije bilo naporno niti stresno zahvaljujući mojim instruktorima, Slobu i Jelici, sa kojima bih se svakog dana šalila i tračala.

Moje prvo polaganje 2023. god. se ponavljalo više puta, zbog gluposti na koje nisam obraćala pažnju, te

kada sam položila svi prijatelji i porodica su slavili kao da sam dobila na lutriji. Taj osjećaj olakšanja i ponosa u isto vrijeme bio je neprocjenjiv.

Poslije tromjesečne obuke, dobila sam prvi motor. Električni motor za koji se ispostavilo da se može voziti i bez vozačke dozvole, pa sam time džabe trošila pare na polaganje, ali je svakako to bilo zanimljivo iskustvo. Motoru je drugarica dala nadimak- Bella (jer je, logično, bijele boje). U tom periodu mi je motor postao cjelokupna ličnost, stalno bih vozila drugarice gradom iako smo bile otprilike brzine pješaka pored nas i pravile kolone u saobraćaju.

Sa Bellom nisam ni mogla da ne poštujem pravila saobraćaja, jer većinom nije mogla da ide brže od 45 km/h, ali auto vozim kao da imam 9 života. Ne zbog velike brzine, već mojih sposobnosti i manjka straha.

Iako Bella nije brza, itekako je nestabilna. Jednom sam, u prve dvije vožnje poslije polaganja, odlučila da se provozam sa drugaricom po naselju. Poslije nepunih 10 minuta, pale smo tačno ispred prozora profesora matematike koji nas je tada posmatrao sa balkona i šalio se sa nama. Drugi put, kada sam pala, bila sam sama i pala na ravno niotkud. Uprkos raznim padovima, Bella je ostala u komadu.

Poslije pada se prvo okrenem, razmotrim da li me je iko vidio, podignem motor i nastavim kao da se ništa nije desilo. Ostatak sedmice bježim i sakrivam rane od mame.

Kako sam bila veoma nestrpljiva da dobijem drugu vozačku dozvolu, par dana prije polaganja sam sa svojim društvom htjela da se provozam. Prvobitni plan je bio kratka vožnja po parkingu, kako ne bi radili ništa ilegalno i doveli u pitanje mogućnost polaganja. Naravno, pali smo u iskušenje da izađemo sa parkinga i napravimo krug. Misleći da policije više neće biti blizu nas, zaputili smo se ka Sutorini. Nailazi policijsko auto, a ja iz panike skrećem tik ispred njih na onaj isti parking na kom smo bile na početku. Policija pravi krug i skreće za nama. Mi bez razmišljanja, kao muve bez glave, izliječemo iz auta i ostavljamo ga na sred parkinga. Svi trčimo a niko ne zna gdje smo se zaputili. Policija je vjerovatno shvatila da ima posla sa neiskusnom grupicom djece i ostavila nas na miru.

- Isidora Grbo, IVb: Auto škola mi uopšte nije bila stresna, bila sam zadovoljna svojim instruktorom koji je bio veoma smiren i šaljiv čovjek. Ni jedan čas mi nije bio naporan. Jedino što bih zamijenila je to, što mi je sve vrijeme govorio šta da radim i onda sam naučila mehanički da vozim samo slušajući njega. To se nije baš najbolje odrazilo na moje prvo polaganje jer zbog stresa i nervoze i nedovoljno samostalne vožnje se čovjek pogubi. Kada sam uzimala opet čas, rekla sam mu da mi ništa ne govori, jedino ako nešto pogriješim i on je to razumio i ispoštovao.

Položila sam u junu, nisam imala neke pretjerane emocije, samo mi je bilo drago da sam to završila, jer sam prethodna dva puta pala. Iako sam dobila vozačku dozvolu u junu, tek sam počela da vozim krajem septembra. Zbog velikih sezonskih gužvi i sezonskog posla nisam imala prilike da vozim ljeti i to bih svima preporučila da izbjegavaju. Taj period je naporan i za aktivne vozače, a ne za početnike.

Prvo sam položila za plovna vozila do 12 m. Moj tata voli, u slobodno vrijeme, da peca i zbog toga imam barku sa kabinom. Vremenom sam počela da je prisvajam i da mu se pridružujem. Vozikanje po moru je postalo pravo uživanje za mene. Razgledanje okoline

u tišini je nešto stvarno očaravajuće. Jednom sam čak imala priliku da vidim delfine. Ali, prvenstveno, zašto sam položila za plovna vozila je bio skuter. To je bila moja prva ljubav još od kad sam bila mala i kada sam prvi put imala priliku da se provozam na njemu. U tom momentu sam shvatila koliko volim brzinu. Kada je moj stric prodavao zeleni skuter srce mi se slomilo, iako je kupio novi, čim sam saznala da je malo sporiji od prošlog nisam bila baš oduševljena. Ipak brzo sam to preboljela.

Moja trenutna najveća ljubav je moj prvi auto. Đede mi je dobrovoljno predao svog golfa peticu. Iako je star i „zahrđljao“ zbog neredovne vožnje, ja sam ga sa zadovoljstvom prihvatila. Dodijelili su mi ključ na kojem je visio privjesak Ostroga. Kad sam ušla u auto, vidjela sam krst i takođe sličicu Ostroga. Zbog svih tih relikvija nazvala sam ga Osta. Možda jeste spolja ogreban od ključeva i ko zna još čega i generalno prljav, ali iznutra je besprekorno sređen. Njegov 2.0 TDI motor, je moć koja možda nije trebala da završi u mojim rukama, ali sad je kasno.

Ne poštujem baš uvijek sva pravila saobraćaja, ali ne ometam saobraćaj, to je valjda najbitnije. Vrlo brzo sam se opustila i stekla samopouzdanje što se u par navrata nije završilo baš najbolje.

Jednom smo, moje drugarice i ja, slučajno zalutale na neku nizbrdicu misleći da će nas izvesti na glavni put, ali na dnu su nas dočekale stepenice. Uski izgledani betonski put, namijenjen za pješake, pod velikim nagibom, predstavljao je prepreku za mene. Izlaskom u rikverc (koji nisam usavršila, jer kada izađeš iz auto škole rikverc i parkiranje ti nisu jača strana), zbog prepreka i velikog nagiba, uspješno sam spržila lamelu u dva ujutra. Čekajući da moj tata dođe i ručna je popustila, ali zbog točkova koji su bili okrenuti auto nije otišlo nizbrdo, već je skrenuo malo u stranu (jer nije imao gdje dalje). Tata ga je odmah izvukao i smijao mi se, dok meni i nije bilo baš smiješno.

I veoma je bitno da u ovakvim situacija ostanete smireni, jer panikom ništa ne postizete. Naravno poželjno je pozvati nekog starijeg koji će vas izvući iz nevolje.

Anketu priredile: Hana Kuljić, Hristina Grbo, Jelena Mandić i Marija Pištalo, IIA

Приказ женске лепоте у делима Боре Станковића

Лепота плени. Иако је немогуће игнорисати, она је физички присутна. Не мора бити наметљива, али се издваја, као неким законом физике. Постаје магнет за људско око. Све што је лепо, привлачно је, а када женско дете добије лепоту по рођењу, да ли је то благослов или проклетство?

Софка је бујне лепоте, стаса, очију, лица, става и отмености. Коштана немирне, дивље лепоте, великих очију, заносног гласа, расплетене дуге, црне косе. Њен глас са физичким изгледом обузима свачије очи, допире до срца, опија, тера људе да пробуде у себи заташкана осећања која будећи се у њима стварају тугу, сузе, бол до смрти. А шта је са унутрашњости тих жена? Шта се то крило у њиховим душама? Шта су оне желеле, кога су сањале? Да ли се ико о томе питао? Не, оне нису могле бирати своју судбину. Родиле су се и расле у различитим породицама и околностима, а опет сличних судбина. Средина, обичаји, морали људи, управљали су њиховим судбинама. Да најлепши цвет никне на сувом терену, ударима ветра, сунца и града, он вене и нестаје. Коштани су лепота и даровит глас донели само злу судбину. Певала је из душе, волела слободну игру, песму, несвесна да у људима буди њихове потиснуте снове, неостварене жеље које их терају да ломе, пију, пуцају из оружја, да воле... Сви су они живели по правилима, женили се из принуде, несрећни са својим животима тражили су у њиховој лепоти и утеху. Морали су је склонити, удати и уништити њену младост, да не би у њима будила осећај сопственог промашеног живота. Коштана је желела месец,

тамну ноћ, стихове тужних песама, слободу, а не ропство и живот по правилима. Софка је, с друге стране, маштала о свом лепом, младом принцу, а доживела је разочарење од оног кога је највише волела и видела као заштитника и хероја, свог оца. Губи достојанство, постаје понижен пред њом кад је видела беду у којој се нашао њен узор. Она одлучује да поднесе жртву због угледа и предака који су били на гласу. Желела је само чистији и срећнији живот од њих, али околности и сиромаштво терају је да жртвује своју младост и настави живот без љубави. Софка и Коштана биле су жртве својих породица. Коштана је песмом зарађивала, а Софка се удаје на силу да спаси породицу од беде. То није живот већ прихватање стварности и мирење са судбином. Ружан сан из којег би се свако желео пробудити. Препуштање будућности која доноси само бол. Мада је Софка покушала пронаћи срећу у свом новом дому, на тренутак је и осетила, али не успева побећи од невоље. Страст, крв, прекор, ударци, сузе и лудило, а лепота је била бујна, свежа али је временом увенула и гасила се као последњи жар пепела.

Све што је једној жени потребно је љубав и осећај да је вољена. Тада је и срећна. Али где је тренутак када људи престају волети? Да ли је то када пролази младост због брига живота? Оно што остаје је жал за младошћу и сећање на њу. Да ли зато што је младост лепа када је и душа. Зато се људи у старости увек потајно враћају и завирују у тај део душе, у телу које стари, бледи и вене.

Мија Прлаиновић, IIIБ

„Не мјере се људи пеђу, већ срцем и памећу“

Од првих тегова, из цивилизација Тигра и Еуфрата, и глинених таблица до мегалита технологије и писмености, медија из садашњице, сваки човјек даје свему око себе један универзалан атрибут- вриједност или мјера. Ипак, као што се природа мијења кроз вјекове тако и човјек, па се многи питају, шта је заправо мјера свих ствари?

Ово питање, као чин спознавања Хомо Сапиенс-а, поставио је чувени аутор са наших простора, Стјепан Митров Љубиша. Наравно, није био нити први нити посљедњи из линије људи који су се запитали тако интригантним али наизглед лаким питањем. Ја, или било ко други, бих након двије или три секунде могао навести неке од модерних мјера – колико смо здрави, наш добар или лош изглед, социоекономски статус...Али дубоко знамо да то нијесу фундаменталне вриједности или мјере које су тражили филозофи, монаси, познате или непознате особе. Не, мјера коју тражимо у амбису ума није материјална или чак спиритуална. Ми тражимо мјеру самог себе, онога што знамо да се не би промијенило без обзира на оно што се таласа на „споља“ – било то највећа или најмања особа, било најтамнија ноћ или у зениту сунца. У тадашњем времену сивила горског неба и крша

жељезних планина, Љубиша је спознао неке од тих фундаменталних горућих мјера. Он, као и многи прије, као што ће и многи послије њега, је схватио да у времену несигурности гдје се мјери не ко смо као људи већ по златнику и стасу, само они са снажним умом и још снажнијим срцем могу бивствовати у апсурду заједнице ножа и златника. Не игноришући нити окрећући главу чудовиштима створеним од мјера себичности или поређења, морамо прихватити неправедност висине, новца, узгајања са челичном вољом и ватреним срцем. Умјесто да се смијемо са дуждовима, или да им се намећемо, морамо се угледати на „малог“ Кањоша, човјека чије је срце богатије од ковчега било којег дужда и памет која је већа од било ког гласника – златника.

Зато живимо уздигнутих глава, ми осуђени а благословљени. Јер оно што ће нас покренути даље и чекати на крају свега није звекет новца, наша висина нити статус, него куцање нашег праведног срца и пјесма нашег просвијећеног ума.

Јакша Рогановић, IVa, (прво мјесто на литерарном конкурс „Отвори књигу, отвори свијет“)

ДУАЛНО ОБРАЗОВАЊЕ

У дуалном виду образовања, школске 2024/2025. године, имамо укупно осам ученика.

У занимању - Водоинсталатер, три ученика 2. разреда.

Практичну наставу обављају у Водоводу, ученици: Јачеглав Павле, Кулиновић Вук и Матовић Василије.

У занимању - Фризер, у дуални вид образовања укључено је пет ученица 1. разреда: Кашћелан Ања и Кашћелан Сара, праксу обављају у фризерском салону „Мила“. Ива Јос – фризерски салон „Неда“, Софија Вукићевић – салон „Јована“ и Мирјана Вукадиновић – салон „Нена“.

Ученици, у дуалном образовању, примају стипендију у износу минималне цијене рада на мјесечном нивоу. Током прве и друге године школовања, стипендију обезбјеђује Министарство просвјете а у трећој години послодавац.

Дуални вид образовања предлажу наставници који прате ученике на практичној настави, у договору са менторима, који су запослени у фирмама гдје се обавља практична настава и који прате њихов рад.

Милан Пушица, професор

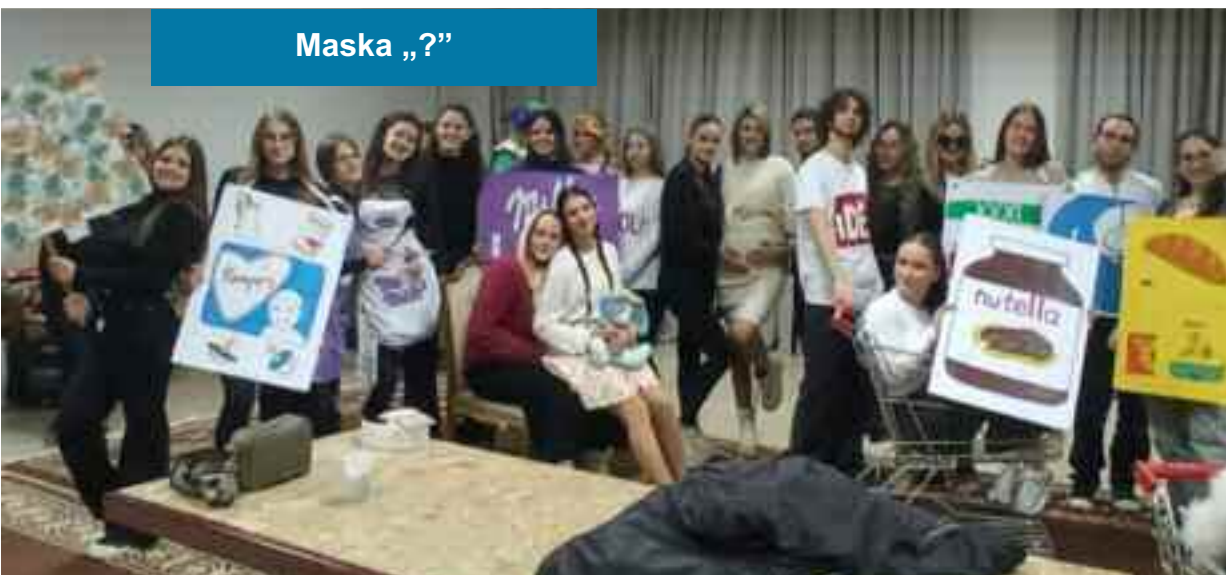
Занимање Здравствени и Физиотерапеутски техничар захтијева не само теоријско знање већ и практичне вјештине. У средњој школи, поред редовне наставе, ученици имају прилику да стечено знање примијене у реалним ситуацијама кроз стручну праксу, која се одвија у Институту „Др Симо Милошевић“, Дому здравља и болници Мељине. У овим здравственим установама, ученици се сусрећу са основним медицинским процедурама и стичу прве вјештине у раду са пацијентима. Под надзором професора, уче како да мјере и прате виталне знаке, дају ињекције, апликују терапију, те припреме пацијенте за рендгенску дијагностику, ендоскопске прегледе, извођење пункција, спроводе wellness и спортску масажу, лимфну дренажу као и терапијску и апаратурну масажу код обољења периферног и централног моторног неурона, Multiple склерозе, Паркинсонове болести и дјеце са церебралном парализом. Кроз рад на одјељењима, било да се ради о непокретном, интерном или хируршком, ученици стичу увид у организацију рада примарне здравствене заштите. На часовима се понашају одговорно, посвећено, саосјећајно и са пуно емпатије прилазе пацијентима знајући да је пракса мост који повезује стручну теорију са стварним радом. Зато пракса није дио само школског програма већ темељни корак ка постајању правог медицинског радника.

Љиљана Вавић, професор

ЗДРАВСТВЕНИ И ФИЗИОТЕРАПЕУТСКИ ТЕХНИЧАР

Maska „?”

LOVIMO SAMO DOBRE RIBE

CRNA GORA U KOFERU

MASKENBAL - MASKARADA

MASKA „?”

Poziv gospođe Zambelić Pištalo, da naša škola učestvuje na maskenbalu, je bio pravi izazov za sve nas. Treći razred ekonomske škole zajedno sa četiri učenice iz drugog razreda ekonomske škole i tri učenice iz drugog razreda građevinske škole se prijavljuju sa maskom „?”, a četrnaest učenika drugog razreda turističke škole prijavljuje se sa maskom „Crne Gora u koferu”. Svaki izazov je rizik, mi smo rizikovali oblikovanje i predstavljanje maski zbog kratkog vremena.

Maska „?” sa porukom – „RASTU LI CIJENE DO NEBA” na duhovit način je pokazala da i mi, srednjoškolci, ekonomisti zapažamo i analiziramo ekonomska dešavanja u našem okruženju. Rizik se isplatio, osvojili smo 6. mjesto u kategoriji grupnih maski.

Jedna od ljepših tradicija koju nam pruža grad je maskenbal. Pored zabave i uživanja, izražavamo i potrebu za slobodom i transformacijom u nešto sasvim različito od uobičajnog. Ispoljavamo kreativnost u vidu maski i prenosimo neku poruku na publiku. Naša u maska „Crna Gora u koferu” prikazuje razne turiste iz dalekih zemalja, od Indije pa do Saudijske Arabije. Svi oni su zajedno na jednom mjestu, u našoj Crnoj Gori, koja nudi toliko ljepota. Ovom maskom smo prikazali da je u našu zemlju dobrodošao svako bez obzira na kulturološke, nacionalne ili vjerske razlike. Maskenbal je nešto u čemu smo mi uživali i osjećali se kao dio složenog tima. Ovo je jedno od ljepših iskustava našeg razreda.

MASKA „LOVIMO SAMO DOBRE RIBE”

Maturanti, gimnazijskih odjeljenja, su učestvovali na maskenbalu organizovanom povodom Praznika mimoze, 15. 02. 2025. Maskirani u gusare, mornare i ribare, predstavili su se publici pod nazivom „Lovimo samo dobre ribe”. Masku su pripremali zajedno sa profesoricom Ksandom Popović, a cilj je bio da se dobro provedu i pokažu svoju kreativnu stranu. Uz zvuke muzike, uživali su u zabavnoj večeri, druženju i učestvovali u takmičenju. Maskenbal je jedna lijepa tradicija i nadamo se da će učenici i u narednim godinama imati priliku da na ovaj način predstave školu.

Vladana Ilić, IVa

Intervju o mažoretkinjama sa Nađom Radović

Mnoge učenice, naše škole, ponosno su mažoretki i svojim trudom predstavljaju naš grad u najboljem svjetlu. Na čelu ansambla je glavna mažoretkinja Tara Rašković, koja se pobrine da svaki nastup bude savršen. Tu su i mažoretkinje Jelena Milović, Milica Mitrović, Iva Konjević, Sofija Colić i Nađa Radović, koje svojim radom i posvećenošću čine ansambl ponosnim. Nađa Radović, dijeli svoju strast prema ovom plesu i objašnjava njegove specifičnosti.

1. Kada si se počela baviti mažoret - plesom i šta te podstaklo na to?

Počela sam da se bavim mažoret – plesom u martu 2023. godine. Iako sam oduvijek željela da budem dio ovog ansambla, ranije nisam uspijevala pronaći dovoljno vremena za to. Ljubav prema mažoretkama nosim od malih nogu, a veliku ulogu u tome imala je i moja porodica, neki njeni članovi su se cijeli život bavili mažoretkama, dok su drugi svirali, ili i danas sviraju u Gradskoj muzici Herceg Novi. Odrastajući uz njih, znala sam da će mažoretkinje jednog dana postati dio mog života, i danas sam ponosna što sam dio ovog ansambla.

2. Koje su najvažnije osobine dobre mažoretkinje?

Mažoretkinja, prije svega, treba da bude lijepa, ali ne samo spolja, njena ljepota ogleda se u stavu i gracioznosti. Pored toga, važno je da bude posvećena i odgovorna, jer je za dolazak do prvog ansambla potrebno mnogo truda, vježbe i upornosti. Takođe, držanje mažoretke igra ključnu ulogu, ono odražava njenu eleganciju, samopouzdanje i ponos. Mažoretkinja ne može biti svako; to je uloga koja zahtijeva posebnu energiju, posvećenost i ljubav prema onome što radi.

3. Da li je naporno nastupati, posebno za vrijeme praznika mimoze?

Pripreme za Praznik mimoze počinju kontinuirano, već od septembra, tako da ga dočekamo spremne. Naravno, ponekad zna biti naporno, posebno kada treba uskladiti školu, treninge i nastupe, ali uz dobru organizaciju sve se može postići. Osim toga, ljubav prema mažoretkama dodatno nas motiviše – kada radite ono što volite, ni najzahtjevniji trenuci nisu teški. Svaki nastup je poseban na svoj način, donosi novu energiju, emocije i ponos što smo dio ove tradicije.

4. Kada je pravo vrijeme za upis i da li postoji posebna procedura za to?

Pravo vrijeme za upis, na mažoret – ples, je onda kada osjetite želju i spremnost da postanete dio ovog ansambla. Inače, imamo audicije početkom jeseni ili u septembru/oktobru, ali smo svakako tokom cijele godine otvoreni i primamo nove članove. Što se tiče procedure, obično se procjenjuju koordinacija, osjećaj za ritam i sposobnost praćenja koreografija, što će vam na kraju i donijeti konačnu odluku da li ste zaista spremni da postanete mažoretkinja. Naravno, najvažniji su volja, trud i posvećenost, jer se sve ostalo može naučiti kroz redovne treninge i rad sa timom.

Hana Kuljić i Ines Pestorić, IIIb

Nikola Vukić na velikoj muzičkoj sceni

Gdje je muzika, tu su i mladi, a naš talentovani Nikola Vukić, učenik IIIb razreda gimnazije, je nedavno imao priliku da svoje muzičke vještine pokaže na prvom festivalu posvećenom velikom stradalom umjetniku. U razgovoru s nama, podijelio je utiske s takmičenja, izazove s kojima se suočio, ali i planove za dalje.

„U oktobru ove godine, imao sam čast da učestvujem na prvom Festivalu Toše Proeski, održanom u Skoplju. Na takmičenju sam se predstavio pjesmom „Jedina“ iz repertoara Tošeta Proeskog i u svojoj kategoriji osvojio prvu nagradu, što mi je ogromno priznanje i podstrek za dalje usavršavanje. Posebno mi znači i to što sam, zahvaljujući ovom uspjehu, dobio specijalan poziv za učešće na prestižnom festivalu WAF Awards, koji se održao u januaru ove godine u Skoplju. Ovaj festival za mene predstavlja ostvarenje dugogodišnjeg sna, priliku da se kao pjevač okušam na međunarodnoj sceni i iskažem svoju ljubav prema muzici. Ljubav prema pjevanju konkretno nosim od malih nogu. Bio sam učenik muzičke škole, odsjek za solo pjevanje. Iako nisam imao priliku da do sada snimim autorsku pjesmu, učestvovanje na ovom festivalu dalo mi je vjetar u leđa i potvrdilo da sam na pravom putu.“

Saznali smo i šta je Nikola, osim titule najboljeg izvođača, sa sobom odnio s takmičenja.

„Ovo iskustvo mi je donijelo mnogo, ne samo nagradu, već i nova poznanstva, kontakte sa talentovanim muzičarima iz regiona i, najvažnije, potvrdu da treba da nastavim da se bavim onim što volim. Vjerujem da je ovo tek početak mog muzičkog puta i radujem se novim izazovima koji su predi mnom.“

Sofija Vujičić, IVb

Moć jezika

Na inicijativu Savjeta Evrope od 2001. godine, 26. septembar se proslavlja kao Evropski dan jezika. Učenci naše škole su kroz raznovrsne podsticaje na časovima stranih jezika dali svoj doprinos u traženju odgovora na pitanje koliko se jezikom i učenjem o jeziku može uticati na prevazilaženje razlika među kulturama i izgraditi bolje razumijevanje među ljudima.

RIM	CIVILIZACIJA	ZNANJE	ISKUSTVO
ANTIČKI	PROŠLOST	ŠKOLA	VRIJEME
KULTURA	DOGAĐAJI	POSLO	EMOCIJE
PISMO	ČINJENICE	UČENICI	PRIRODA
kolona A	kolona B	kolona C	kolona D
KONAČNO			

Asocijacija

Kolona A- Latinski jezik
Kolona B- Istorija
Kolona C- Učitelji
Kolona D- Život
Konačno- Historia est magistra vitae
Istorija je učiteljica života

Andela Vujičić i Iva Konjević, IIIb

Giovani di oggi: La generazione del WiFi e della stanchezza cronica

I giovani di oggi sono una razza speciale – vivono tra due mondi: quello reale, in cui la mamma li rimprovera per non aver portato fuori la spazzatura, e quello digitale, dove tutti sono milionari, influencer e padroni di vite perfette (almeno su Instagram).

La loro superpotenza? Possono fare binge-watching di un'intera serie in una sola sera, ma non riescono a rispondere ai messaggi in tempo. Quando gli chiedi cosa vogliono fare da grandi, le risposte oscillano tra "non lo so" e "diventare ricchi senza lavorare troppo". L'esercizio fisico per loro si limita al semplice toccare lo schermo, e il massimo sforzo fisico è dover raggiungere il router quando il WiFi si interrompe.

Tuttavia, non vanno sottovalutati. Sanno trovare il biglietto più economico per un viaggio in cinque minuti, sono sempre aggiornati sulle ultime tendenze prima ancora che diventino popolari, e sono dei veri maestri nell'organizzare la vita con un budget di 300 dinari al giorno. In breve, la loro capacità di adattamento è paragonabile a quella dei ninja moderni – ma con la peculiarità di non alzarsi prima di mezzogiorno.

Quindi, cosa fare con loro? Niente, lasciamoli stare. Lasciamoli dormire fino a mezzogiorno; magari stanno già ideando il prossimo grande startup... o, quantomeno, come realizzare il TikTok perfetto.

IVb

STRIP AKCIJA

Rad je dio projekta „Strip akcija“, koji je 2024. realizovala grupa mladih uz podršku Regionalnog programa lokalne demokratije na Zapadnom Balkanu 2 i NVO Mare Mare. ReLOaD2 program finansira Evropska unija, a sprovodi UNDP u partnerstvu sa opštinom Herceg Novi. Sadržaj je isključiva odgovornost autorke.

U ĐIRU MLADOSTI

Učenici III razreda, intervjuisali su Sofiju Vujičić i Milicu Vitorović, djevojke iz naše škole, koje imaju svoju omladinsku emisiju „U điru mladosti“.

- *Kako napreduje sama emisija i da li ste zadovoljne time što radite?*

„Kad ovo govorim, mislim da govorim u ime svih nas, zaista smo zadovoljne i volimo to što radimo. Naravno, kada ne bi voljele i kada ne bi bile zadovoljne ne bi ni nastavile sa ovim i vjerujem da je gledaocima i našim vršnjacima zanimljivo i da uživaju u tome što mi radimo.“ - Sofija Vujičić

„Slažem se sa Sofijom, jednostavno da to nije toliko dobro i zabavno koliko mi to vama predstavljamo mi ne bismo bile dio toga, a nadamo se da i vi uživate.“ - Milica Vitorović

- Odlično! Sa obzirom na to da ste pričale u množini ja bih volio da naglasim da u vašoj emisiji ima još članova.

„Tako je, tu su Teodora Tomanović, Marija Samarđić i Andrea Proročić, i nas pet zajedno držimo našu emisiju.“ dodala je Sofija.

- *Pretpostavljamo da, takođe, u vašoj emisiji imate pomoć od starijih kolega u vezi sa pitanjima, savje-*

tima i samom emisijom, pa nas je zanimalo da li osjetite uticaj starijih ljudi na, pretežno, emisiju za mlade?

„Pa naravno, osjeti se uvijek neki uticaj i imamo stvarno povratnu informaciju za neke komentare, ali naravno, nije da oni mnogo utiču na naša razmišljanja odnosno teme koje mi obrađujemo. Imamo, punu, njihovu podršku pogotovo od kolega koji su uvijek tu da pomognu, uvijek su tu za nas kad god nam zatreba pomoć.“ - Sofija

„Da, imamo i kritike i savjete, ali generalno nam je to potrebno jer mi nismo pravi novinari već početnici i nijednu kritiku ne primamo k srcu već kao jedan topli savjet za poboljšanje naše emisije jer to je i naša i njihov cilj.“ - Milica

- *Kako vaša emisija utiče na vašu popularnost, ako uopšte utiče?*

„Mi nismo nešto popularni povodom toga, imamo preglede na Youtube i Twitch, mi na to tako ne gledamo i mnogo ljudi koje ne znamo zna za nas ali jednostavno idemo svi zajedno u školu tako da to ne pravi značajnu razliku.“

Andela Vujičić, Iva Konjević,
Mija Prlainović, Dušan Krivokapić, IIIb

Gdje nakon završene srednje škole?

1. *Koji fakultet namjeravate da upišete? Državni ili privatni? Zašto?*

Ja sam aplicirala na Američki fakultet u Grčkoj, u Solunu, (American College of Thessaloniki) na koji sam upala, ali ću aplicirati još na dva fakulteta u Švedskoj i jedan u Holandiji pa ću da vidim koji nudi najbolji program. - Lea Marić, IVa

Ja ću upisati Državni fakultet za biotehnologiju, najvjerovatnije u Ljubljani. Izabrala sam taj fakultet zato što sam uvijek imala interesovanja za biologiju i njene grane. - Vladana Ilić, IVa

Planiram da upišem Vatel, to je privatni fakultet u sklopu UDG, iz razloga što je vrlo cijenjena diploma, međunarodno priznata. Nastavljam da se bavim turističkom strukom. - Jelena Radonjić, IVtu

2. *Da li su na vaš izbor fakulteta uticali uzori iz javnog ili privatnog života, ili mogućnost bržeg nalaženja posla i zarade?*

Na moj izbor fakulteta su uticale mnoge poznate lič-

nosti i mnogi poznati profesori kao što su Predrag Marković i Ljubodrag Dimić. Mogućnost bržeg nalaženja posla i zarade mi nije najbitnija. - Teodor Milanko, IVb

Na izbor fakulteta su uglavnom uticali mogućnost bržeg pronalaska posla i zarada, jer su elektrotehnika i kompjuteri budućnost. - Danilo Ilić, IVv

3. *Koliko vam srednjoškolsko znanje i redovno učenje pomaže pri pripremi za maturu? Trebaju li vam dodatni časovi?*

Dosta mi pomaže redovna nastava, ali moram da idem i na privatne časove zbog pripreme prijemnog ispita. - Danilo Obradović, IVv

Pomaže dosta, ali iz predmeta kao što je hemija mi trebaju dodatni časovi jer ne mogu sve sama da postignem. - Vladana Ilić, IVa

4. *Šta mislite o kupovini diploma i u čemu vidite uzroke ovog problema?*

Ne podržavam. Posljedica kupovina diploma i zapošljavanja bez diploma ogleda se u svakodnevnom ži-

Kolumna 3 - Šta grad nudi mladima?

Kažu nama ništa ne fali. Herceg Novi mladima, naravno, nudi mnogo – ako računamo da nam je najzudljiviji izlazak da prošetamo do Starog grada, pa da se spustimo na Škver i nekako slučajno opet završimo u Đir. Na sreću, imamo more i sunce, pa možemo da kažemo da imamo barem jednu stvar koja nas stalno „zove” vani, bez obzira koliko često se vraćali na isto mjesto.

Iako je naizgled Herceg Novi mrtav, on živi svoju mladost kroz nas, nas koji na kraju uvijek pronađemo zabavu. Svaki izlazak podrazumijeva kardio trening, bilo da se penješ kući ili juriš autobus, čiji red vožnje nikada nismo i nećemo ustanoviti, jer mi tako volimo. Najljepše je ljeti. Škver, to je centar svih dešavanja. Kada se svjetla grada ugase, a kafići uspješno napune svoje kase, svi putevi vode na mulo. Možda nema tih aftera do jutra, ali mi zoru čekamo na svoj način uz zvuk tamo nečije gitare. Sve se dešava spontano, jer ovdje ako planiraš sve propadne. Škver je srce našeg grada, to smo mi. Od prva dva stola koja nađu najbolji pogled na more, do mladih i starijih koji svi zajedno stvaraju tu posebnu novsku atmosferu. Niđe nije

preša, ovdje vrijeme drugačije teče. Kafa se ispija obično od jutra do večeri, dok se barem tri puta ne promijeni ekipa za stolom. I još jedno nepisano pravilo, ovdje rijetko ko uspije da ode „samo na jedno piće”. Obično kući ne budeš prije pet ujutru, a nekad možda samo produžiš na jutarnju kafu. I ko kaže da mi ne znamo da se zabavljamo? Tačno je da nemamo gdje, ali nama je veoma malo potrebno, dovoljno je da neko ima Spotify premium i da okupiš ekipu koja se međusobno podnosi.

Da sumiram, biti mlad u Herceg Novom podrazumijeva sjedanje na jutarnju kaficu tri sata, dok te konobar gleda kao da će da ti naplati kiriju. Uveče da ne znaš de ćeš, jer ako znaš ne valja i to je to, jednostavno. Ali da, bila zima ili ljetu, Novi ima posebnu energiju koja nas podsjeća da je život više od žurki i izlazaka. Zabava je u prijateljima, u mladima, u nama. A mi, Novljani, je najbolje znamo napraviti jer smo od traganja za istom shvatili da je ona sve vrijeme bila tu.

Andrea Proročić, IVb

votu. Mislim da je to pogotovo rizično ukoliko se radi o medicini. - Lea Marić, IVa

Kupovinu diploma ne podržavam iz razloga što je to sistemski problem. Uzroci tog istog se vide u našem lošem sistemu gdje se sve može kupiti parama i znanje se ne cijeni. - Jelena Radonjić, IVtu

5. Da li mladi (studenti i srednjoškolci) mogu uticati na one koji donose odluke u državi i lokalnoj zajednici?

Lično mislim da studenti ne mogu uticati, mislim da mogu da pomjere određene granice, ali promijeniti neku budućnost koja se ne slaže s današnjom vlašću nije moguće, mislim da će se trenutno stanje samo pauzirati i posle nastaviti možda čak i gore nego što je bilo. - Tijana Matović, IVv

Naravno da mogu i to pogotovo u lokalnoj zajednici. Smatram da bi trebalo malo više da se čuje njihov glas jer postoji mnogo toga što mi mladi želimo, a nemamo mogućnosti da uradimo i što bi moglo da se riješi. - Vladana Ilić, IVa

6. Da li bi vi kao budući studenti podržali studente u blokadi?

Ja bih lično podržao studente koji su u blokadi jer mislim da studenti treba da ostvare sva svoja prava i da treba da iznesu svoje mišljenje i da se ne ustručavaju da to iznesu. - Teodor Milanko, IVb

Naravno da bih podržao studente, na njima ostaje da rukovode državom. - Danilo Ilić, IVv

7. Poruka za buduće maturante.

Nemojte da se stresirate i potrudite se da što ljepše provedete završnu godinu srednje škole. - Lea Marić, IVa

Poručio bih da se trude, slijede svoj put, imaju čvrst stav i da ih to vodi kroz život i da ih ništa ne može sputati. - Teodor Milanko, IVb

Smijite se, zabavljajte i pomalo učite - Danilo Obradović, IVv

Hana Rakočević, Hristina Grbo,
Marija Pištalo, Jelena Mandić, IIa

PLIVANJE I VATERPOLO

Jelena Matić, IIgr – reprezentativka u plivanju

VATERPOLO:

Luka Todorović, IIb

Svjetsko prvenstvo, 2024 – 4. mjesto

Evropsko prvenstvo, 2023 – 2. mjesto

Priznanje grada 2023. – (perspektivni sportista)

Tadija Matijašević, IVgr

Svjetsko prvenstvo U18, 2024 – 3. mjesto

Svjetsko prvenstvo U20, 2023.

Evropsko prvenstvo U17, 2023.

Svjetsko prvenstvo U16, 2022.

Evropsko prvenstvo U19, 2024 – 2. mjesto

Proglašen od VPSCG za perspektivnog sportistu – 2023.

Danilo Stupar, IIIa

Svjetsko prvenstvo U18, 2024 – 3. mjesto

Evropsko prvenstvo U19, 2024 – 2. mjesto

Svjetsko prvenstvo U20, 2023.

Evropsko prvenstvo U17, 2023.

Mediterranske igre, 2022 – 2. mjesto

Svjetsko prvenstvo U18, 2022.

Evropsko prvenstvo U15

2023. proglašen za perspektivnog sportistu

Strahinja Gojković, IIIb

Svjetski kup 2025.

Svjetsko prvenstvo U18, 2024 – 3. mjesto

Svjetsko prvenstvo U21, 2023.

Svjetsko prvenstvo U16, 2022.

Evropsko prvenstvo U19, 2024 – 2. mjesto

Evropsko prvenstvo U17, 2023.

Evropsko prvenstvo U15, 2021.

Najbolji mladi perspektivni sportista grada, 2022.

Nikola Petrović, IIIItu

Svjetsko prvenstvo U18, 2024 – 3. mjesto

Svjetsko prvenstvo U16, 2022.

Evropsko prvenstvo U19, 2024 – 2. mjesto

Evropsko prvenstvo U17, 2023.

Evropsko prvenstvo U15, 2021.

Stefan Vraneš, Itu

Svjetsko prvenstvo 2024 – 4. mjesto

Evropsko prvenstvo 2023 – 2. mjesto

Evropsko prvenstvo U19, 2024 – 2. mjesto

2023. proglašen za perspektivnog sportistu

ŽENSKI VATERPOLO

Vjera Bulajić, IIIItu

Učesnik Evropskog prvenstva U16, 2024.

Učesnik Evropskog prvenstva U18, 2024.

Svjetsko prvenstvo U17, 2024.

2023. proglašena za perspektivnog sportistu

KARATE

Jovana Damjanović, IIIe

Evropsko prvenstvo, 2025 – 3. mjesto

Svjetsko prvenstvo, 2024 – 3. mjesto

Evropsko prvenstvo, 2024 – 1. mjesto

Svjetska liga 2024, 3. mjesto (preko 300 medalja)

Lea Marić, IVa

Učesnica Evropskog prvenstva – 2022, 2023.

Svjetsko prvenstvo – 2022, 2023.

Balkansko prvenstvo – 2022, 2023.

Priznanje grada 2022. (perspektivni sportista)

Nenad Đuričić, IIIIt

Evropsko prvenstvo – 3. mjesto

Balkansko prvenstvo, 2019 – 1. mjesto

Balkansko prvenstvo 2022 – 1. mjesto

Balkansko prvenstvo, 2021 – 3. mjesto

Balkansko prvenstvo, 2023, – 3. mjesto

Evropsko prvenstvo, 2022 – 3. mjesto

Svjetska liga, Poreč 3. mjesto

Svjetski kup, Umag 2. mjesto

Priznanje Opštine za top 10 sportista grada

Ukupno 170 medalja sa međunarodnih takmičenja u Crnoj Gori i regionu od kojih je 101 zlatna.

UREĐENJE PROSTORA

U toku školske, 2023/2024. godine, Aktiv fizičkog vaspitanja zajedno sa direktoricom škole, Ljiljanom Kranović, učestvovao je u sređivanju prostorija za izvođenje nastave fizičkog vaspitanja, čime su stvoreni bolji uslovi za rad.

U planu je uređenje svlačionica i hodnika, čiji zidovi će biti osmišljeni u vidu korisnih informacija za sve korisnike fiskulturne sale.

NOVSKA SKALINADA

Luka Šumar, IIIItu

2021 – 2. mjesto;
2022 – 1. mjesto;
2023 – 2. mjesto i
2025 – 1. mjesto

FUDBAL

Blagoje Uzunovski, IvIn
Kvalifikacije za evropsko prvenstvo
U16, 2024.
Perspektivni sportista, 2023.

ŽENSKI FUDBAL

Tamara Milović, IVgr
Kvalifikacije za evropsko prvenstvo
WU17, I i II runda EURO 2023.
Kvalifikacije WU19, I runda EURO 2023.
WUMENS UNDER W19, 2024. I i II runda

Sofija Beatović, IVtu
Kvalifikacije WU17, EURO
2023.
Perspektivni sportista
2023.

U septembru tradicionalno obilje-
žena EVROPSKA NEDJELJA
SPORTA u cilju podsticanja učenika
da se bave fizičkom aktivnošću...

KOŠARKA

Luka Marković, Ia
Pionirska reprezentacija U14
Perspektivni sportista 2023.

Jelena Bulajić, IV tu
Evropsko prvenstvo U18, 2024 – 1. mjesto
Evropsko prvenstvo, 2023- 2. mjesto
Evropsko prvenstvo, 2022 – 1. mjesto
Plasman sa seniorskom reprezentacijom na
Evropskom prvenstvo 2025.
Priznanje za najbolju mladu košarkašicu
Crne Gore 2024.
MVP Evropskog prvenstva U18 , 2024.

Ljube Andrić, IIIIt
Učešće na Evropskom prvenstvu U17,
2022.
Evropsko prvenstvo U17, 2023 – 2. mjesto
Evropsko prvenstvo U18, 2024 – 1. mjesto
B DIVIZIJA
2024. proglašena za perspektivnog
sportistu

TURNIRI:

Na školskom turniru odr-
žanom u basketu 3x3 i od-
bojci, učestvovala je ukupno 31
ekipa.

Pobjednici po kategorijama,
Basket 3x3

W - III i IV razred - IIIe

M - I i II razred - Ia

M - III i IV razred - IIIb

Pobjednici po kategorijama
u odbojci:

W - I i II razred – Iv

W - III i IV razred - IIItu

M - III i IV razred - IVv

U planu je turnir i u stonom
tenisu.

Na pomoćnom stadionu FK „Arsenal” u Tivtu, u sklopu No-
vembarških dana, odigrana ragbi tač utakmica između srednje mje-
šovite škole „Ivan Goran Kovačić” iz Herceg Novog i srednje škole
„Mladost” Tivat.

Učenici su u decembru uzeli učešće na četvorodnevnom turniru u
Beogradu, gdje su odigrali utakmice protiv ekipa: Crvena Zvezda,
RLK Zemun, Rlk Arsenal Tivat, Rlk Torpedo
Mlava.

RAGBI TIM ŠKOLE

1. Uroš Dragaš, IIu2
2. Maksim Četković, Ie
3. Nikola Stanimirović, IvIn
4. Nemanja Đurđević, IIu2
5. Todor Nikčević, IvIn
6. Neđo Radović, Ie
7. Luka Lazarević, IIu1
8. Mihajlo Mrdić, Itu
9. Vasilije Stojanović, Ia
10. Đorđe Jančić, Ia
11. David Čubranović, Ia
12. Ivan Jos, IIu2
13. Luka Erić, Iu1
14. Igor Brnda, If

Jovana Damjanović najbolja mlada karatistkinja i sportistkinja

U decembru, 2024. godine, Jovana Damjanović je po treći put proglašena za najbolju mladu karatistkinju, a po mišljenju Olimpijskog komiteta odabrana je za najbolju mladu sportistkinju Crne Gore. Jovana, po treći put, za Iskru govori o svojoj velikoj ljubavi prema karateu, kako kaže: „bila je to ljubav na prvi pogled“.

„U karate me je uveo moj otac, sa osam godina otišla sam na prvi trening i ljubav se rodila na prvi korak na tatamiju“.

Karate ne zahtijeva samo fizičku snagu već i psihičku i zato neke treninge posvećuje upoznavanju sebe, svog uma i tijela.

„Koliko god fizički da ste spremni, bez psihičke snage

i sigurnosti fizičko stanje vas neće spasiti.“

Prije nastupa, takmičenja, svi mi osjećamo tremu, a vjerovali ili ne, čak i najbolja mlada sportistkinja. Savjet koji je dobila od

svog trenera, a danas ga i sama uručuje mladim karatistima, je da prije svega vjeruje u sebe.

„Za takmičenja se pripremamo najmanje šest mjeseci, znamo zašto smo došli i koji nam je cilj, znamo šta smo sve doživjeli da bismo ispunili ta dva minuta na borilištu.“

Jovanu pratimo od njenog dolaska u našu školu, pored brojnih već pomenutih titula, s ponosom ističemo da je i na Evropskom prvenstvu u Poljskoj osvojila bronzu. Ona ističe kako vrednuje kvalitetne treninge, podršku svojih roditelja, trenera i naravno uz njihovu ljubav i razumijevanje stekla je samopouzdanje bez koga ne bi pobjeđivala.

Milica Vitorović, IIV

Reprezentativac Danilo Stupar

„Ljubav prema vaterpolu je potekla od moga đeda. Još kao mali, slušao sam priče kako su se on i njegova braća i sestra bavili vaterpolom i plivanjem“, prisjeća se.

Danilo vaterpolo trenira od svoje šeste godine, a danas je jedan od najmlađih članova prvog tima Jadrana. Pored toga, ponosno ističe svoj nastup za reprezentaciju Crne Gore, gdje je sa timom osvojio bronzanu medalju na Mediteranskim igrama 2022. godine, bronzu za U18 na Svjetskom prvenstvu u Argentini 2024. godine, i srebro za U19 na Evropskom prvenstvu u Bugarskoj 2024. godine.

„Ne postoji ljepši osjećaj za svakog sportistu nego sa medaljom na grudima i rukom na srcu slušati i pjevati himnu svoje zemlje“, ističe Danilo.

Iako su treninzi i utakmice zahtjevni, Danilo uspješno usklađuje školske obaveze i sport. „Sportske i školske obaveze usklađujem zahvaljujući profesorima i direktorici škole koji su imali razumijevanja za moje odsustvo i ne samo to nego su mi bili i dodatni vjetar u leđa, zaista zaslužuju zahvalnost“,

kaže on.

Iako mu trenutni fokus ostaje na Jadranu, Danilo nije krio da ima ambiciju da zaigra za neki strani tim.

„Naravno da bih volio da zaigram za neki strani tim, poput Proreca iz Italije, koji je uvijek bio san svih vaterpolista. Ali idemo korak po korak, polako, ali sigurno“, dodaje on.

Danilo smatra da mladi ljudi treba da uživaju u svojoj mladosti, ali na kvalitetan način.

„Mladi ljudi treba da uživaju u svojoj mladosti, ali na kvalitetan način. Toliko je izbora pred nama, od škole, sporta, muzike, plesa, folklor, raznih hobija... i na kraju uopšte nije važno da budemo fantastični u tome, bitno je da smo u nečemu kvalitetnom, da nam je okruženje zdravo i prijatno. Samo tako ćemo pronaći sebe i biti zadovoljni sami sobom“, zaključuje.

Danilo Stupar nastavlja da ostvaruje velike uspjehe, i u školi i u vaterpolu, i sigurno je da je pred njim još mnogo sjajnih trenutaka i dostignuća.

Nađa Radović, IIIB

Vjera Bulajić

Vjerina ljubav prema vaterpolu

U svijetu vaterpola, sporta koji se u Crnoj Gori uglavnom vezuje za dječake i muškarce, ona je jedinstvena. Vjera Bulajić je jedina djevojčica koja trenira vaterpolo u našoj zemlji. Hrabra, uporna i s velikom ljubavlju prema ovom sportu, svakodnevno pokazuje da granice ne postoje kada vjeruješ u ono što voliš. Razgovarali smo s njom o njenim počecima, izazovima s kojima se susreće i kako izgleda biti jedina djevojčica u bazenu.

Sa deset godina počela sam trenirati vaterpolo. Prije toga, trenirala sam plivanje u kojem sam bila dosta uspješna, osvajala sam medalje, pehare i obarala rekorde. Ipak, plivanje mi je s vremenom postalo dosadno, pa sam odlučila prijeći na vaterpolo. Najveću ulogu u toj odluci imala je moja tetka, koja se, također, bavila vaterpolom. Najviše volim igrati na poziciji lijevog vanjskog. Treninzi su dosta zahtjevni i iscrpljujući, ali volim to što radim, volim trenirati i volim se baviti ovim sportom. Treniram šest puta nedeljno, tri puta u Herceg Novom s dječacima i tri puta sa ženskom ekipom u Dubrovniku, za koju igram od prošle sezone, budući da zbog godina više nemam mogućnost takmičiti se s muškom ekipom. Kad god idem u Dubrovnik, na trening, uvijek sa sobom nosim knjige za školu kako bih iskoristila vrijeme prije treninga i završila sve obaveze. Nakon treninga sam prilično umorna, pa kad se vratim kući, odmah idem spavati. Do sada sam osvojila nekoliko titula prvaka Crne Gore, kao i Kup Crne Gore, uz još mnogo medalja sa međunarodnih turnira u vaterpolu. Imam i dvije bronzane medalje sa Prvenstva i Kupa Hrvatske, koje sam osvojila igrajući za seniorsku ekipu. Nastupala sam na dva Evropska prvenstva (za godišta 2008. i 2006) i jednom Svjetskom prvenstvu (za 2008. godišta) sa reprezentacijom Srbije. Ovo ljeto očekuje me još jedno Evropsko prvenstvo (za 2007. godišta) na Malti. Ostvarila sam gotovo sve ciljeve koje sam sebi zacrtala još kao dijete, igrala sam na evropskoj i svjetskoj sceni i učestvovala na svim velikim takmičenjima. Ipak, moj jedini neostvareni san ostaje Olimpijada. To je san svakog sportiste, pa tako i moj. Vaterpolo nije popularan sport među djevojčicama, ali mislim da je to velika greška. To je prije svega zdrav sport, fizički zahtjevan, ali ujedno i izuzetno zanimljiv. Uživam u svakom trenutku provedenom u bazenu i ovaj sport mi je donio samo lijepe stvari u životu. Nikada nisam zažalila što sam odabrala vaterpolo i sigurna sam da ne bi ni jedna djevojčica koja bi odlučila krenuti tim putem.

Hana Rakočević, IIa

Писмо Херцег Новом

Лијепи граде мој,
те се дивим слици тој.

Скалина пуно има,
док се попнем набаци се која рима...
Док погледам на сатп колико сатпи има,
већ се на Канли кули по неки филм снима.

Свакакве бештије Шквер куде,
и дјеца по шеталишту шкољке нуде.

Фешту сваку клапа прати,
Као дјецу у школу мапи.

Кад лампа нешто код Њуња,
Оп, узвикну сви, ево муња.
Галиоти свакакви галебове хране,
Ти не умију ни себе да бране.

Миа Бановић, Ia

Радове на тему „Шта је нама Његош“, на 18. и 19. страни, радили ученици:

Леа Јанчић, Iгр
Софија Грковић, Iгр
Данило Бошковић, Iгр
Тијана Живаљевић, Iгр
Тијана Песторић, Iгр
Јелена Радовић, Iгр
Александра Ашанин, Iгр
Барбара Балтић, Iгр
Никола Супић, Iгр
Јована Перовић, Iгр
Ивана Смољан, Iгр
Анастасија Песталова, IIa
Тамара Андрић, IIIгр
Теа Калуђеровић, IIIгр
Клара Преочанин, IIIгр
Јелена Ранитовић, IIIгр
Варвара фон Стакелберг, IVб
Софија Вујичић, IVб
Милица Рајевић, IVa
Елена Банићевић, IVa
Марија Сладовић, IVв
Ксенија Јовановић, IVв
Тара Рашковић, IVв

Novski kadril na Trgu Nikole Đurkovića

Kadril maturanata, naše škole, uz zvuke Štrausove opere „Slijepi miš”.

Maturanti, srećno, gdje god da ste, uz Nerudine stihove

*„Zabranjeno je ne tražiti sreću,
Ne živjeti život sa pozitivnim stavom,
Ne smatrati da uvijek možemo biti bolji:
Zabranjeno je zaboraviti da bez tebe
Ovaj svijet ne bi bio isti.”*

Između korica

Biti glumac nije lako – pogotovo ako imaš šesnaest godina. No, svakako, to ovaj zadatak ne čini nemogućim. Biti dio predstave „Između korica”, koja je igrana 21. Decembra 2024. u Dvorani „Park”, po tekstu i režiji glumca Danila Babovića, bilo je uzbudljivo iskustvo, ali i vrijedna lekcija za svakog adolescenta. Predstava nam priča o djeci koja tokom bombardovanja Beograda 1941. godine, utočište pronalaze u Narodnoj biblioteci Srbije. Pored toga što se upoznaju sa literaturom i njenom važnošću, oni se bolje upoznaju jedni sa drugima, ali i sami sa sobom. Predstavu je zaključio snažan monolog, ali i tragičan kraj, no suze nisu spriječile publiku da mladim glumcima poklone aplauz koji je odjekivao našom dvoranom.

Već rekoh, biti glumac u mojim godinama nije lako, ali ova

predstava i ljudi, sa kojima sam u toku nje sarađivala, naučila me neprocjenjivim lekcijama koje, bez nje, teško da bih dobila. I po riječima Petra Petrovića Nje-goša:

Bez muke se pjesma ne ispoja, bez muke se sablja ne sakova!

Nijedan put nije previše kamenit ako je na kraju, istog, željeni uspjeh!

Milica Vitorović, IIV

ЕКСКУРЗИЈА - СНАГА МЛАДОСТИ

